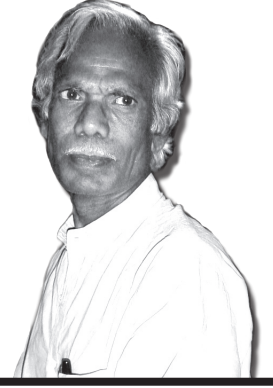

சிஃசு

சி. தட்சிணாமூர்த்தி [1943-2017]

தளம் : இன்னிக்கு நாம கூடி இருக்கிறது ஓவியர் சிற்பி தட்சிணாமூர்த்திக்காக. 3 dimension ஓவியத்துல கிடைக்கலன்னு சொல்லி சிற்பத்துக்கு போனவர் தட்சிணாமூர்த்தி. சிற்பி என்ற வகையில் ஒரு உன்னதமான இடம் இருக்கு அவருக்கு. இன்னிக்கு நாம தட்சிணாமூர்த்தி அவர்களைப்பற்றிப் பேசும்போது முன்பு, ஓவியம், சிற்பத்தோட இன்னிக்கு நாம யதார்த்தபூர்வமா இருக்கறோமா, இல்ல என்னமாதிரியான ஓவிய நிலைப்பாடு, சிற்பக்கலை நிலைப்பாடு எப்படி இருக்குது, அவர் வழிமுறைகள், நெறிமுறைகளில் இன்னிக்கு எப்படி ஓவியமோ சிற்பமோ போயிட்டிருக்குதுங்கற விஷயத்தையும் கலந்துரையாடலாம். ஏன்னா அவரை வெறும் நினைவு மட்டும்கூடாம, அவரை முன் நிறுத்தி சொல்லக்கூடிய விஷயமா பேசலாம்.

சிற்பி முருகேசன் : இந்த நாளை ஒரு மாதத்துக்கு முன்பே இந்தமாதிரி நடக்கணும்னு விருப்பப்பட்டேன்.

".... பேசிட்டு இருக்கும்போது நாம பேசறத்துக்கு *space* கொடுப்பாரு. அதேபோல நாம ஏதாவது கருத்து சொல்லும்போது உடனடியா மறுத்தெல்லாம் பேசமாட்டார். இல்லன்னு சொல்லியெல்லாம் முடிக்கமாட்டாரு. "என்ன சார் இப்படி இருக்குது?" அப்படின்னு கேட்டா "என்ன செய்யலாம்?" என்று திருப்பி கேட்பாரே ஓழிய...."

எதையுமே அந்தந்த நேரங்களில் நாம் செய்யும்போது இருக்கும் பிடிப்பு, நாள் கடத்தி செய்தால் இருக்காது.

பொதுவாகவே தட்சிணாமூர்த்தி ஒரு சிற்பி. இன்னிக்கு தமிழ்நாட்டுல எல்லாரும் சொல்லக்கூடிய ஒரு சிற்பி.

தமிழ்நாட்டுல மட்டுமல்ல. எல்லா ஓவியர்கள்கிட்டயும், சிற்பிகள் கூடவும் நண்பனாக, நன்றாகப் பழகக்கூடிய, கூடப் பழகி உதவி பண்ணி ஒரு *inspiration* ஐ *create* பண்ண ஒரு பெரிய சிற்பி அவர். அவருக்கும் எனக்கும் அம்பது அறுபது வருடம் பழக்கம்.

ஒரு காலத்துல லலித்கலா அகாடமி தெரியாது.

அப்பறம் அது பில்லிங்கா உருவாகறத்துக்கு நாங்க *help* பண்ணோம்.

அந்த இடத்தை எம்.ஜி.ஆர். கிட்ட இருந்து வாங்கும்போது, அவர் நெறைய இடம் கொடுக்கறேன்னார். அப்ப *secretary* ராஜாராமன் 'எங்களுக்கு இந்த இடமே போதும்' அப்படின்னு சொல்லிட்டார். அதனால *space* சின்னதாயிடுச்சு.

காலேஜ்ல இருந்து ஓய்வு பெற்ற பிற்பாடு லலித கலா அகாடமிலதான் இருப்பாரு. எப்படி தேனீக்கள் பூக்களைத்தேடி

போகுமோ, அந்தமாதிரி அவரை பார்க்கறதுக்காகவே நாங்க நெறய பேரு அங்க போவோம். அவ்வளவு அன்பாக இருப்பாரு. எல்லார்கூடவும் பேசுவாரு. இருந்து பேசிட்டு நாங்க சாயந்தரம் கிளம்பிப் போகும்போது ' இருங்க சாப்பிட்டு போகலாம்னு சொல்லுவாரு. அந்தமாதிரி ஒரு அன்போட இருக்கக்கூடியவரு. பெரியவங்க, சின்னவங்கன்னு வித்தியாச மெல்லாம்பார்க்கமாட்டாரு. எல்லாருக்குமே அவரால முடிஞ்சா உதவியைப் பண்ணுவாரு.

அதுக்கு இவ்வளவுதான் வரைமுறை என்று இல்லை. கையில் 500 ரூபாய் இருந்ததுன்னா 499 ரூபாயுமே கொடுத்துடுவாரு. அந்த அளவுக்கு அவருக்கு நல்ல குணம். ஆதிகிட்ட அவருக்கு இருந்த நட்பு பற்றி சொல்லனும் அவர்களிடம் நெருங்கிய நட்பு இருப்பதை நான் பார்த்திருக்கேன். அந்தமாதிரி ஒரு அன்பு, நட்பு. அவருகிட்ட இன்னொரு நல்ல குணம் என்னன்னா சரியான உழைப்பு. அதுக்கு உதாரணம் என்னன்னா கல்லூரி காலையில் 10 மணிக்குன்னா 7 1/2, 8 மணிக்கு கல்லூரியில் இருப்பாரு. செராமிக் செக்ஷன் பக்கத்துலதான் கல்லெல்லாம் போட்டு work பண்ணுவாரு. அப்பல்லாம் கல்லுல மகாபலிபுரத்துலதான் work பண்ணிக்கிட்டு இருந்தாங்க. இங்க கல்லுல செய்யறதுக்காகவே ஒரு ஆசிரியரை appoint பண்ணோம்.

அவரு பேரு குணபூஷணம். அவரு எங்க இருக்காருன்னு யாருக்கும் தெரியாது. அந்த அளவுக்கு sculpture section இருந்தது. கல்லை செதுக்கறது ஒரு உன்னதமான மீடியம் அப்படிங்கறதை மாணவர்களுக்கும், மற்ற ஆசிரியர்களுக்கும் ஆர்ட்டிஸ்ட்களுக்கும் தெரியப்படுத்தினதே தட்சிணாதான்.

ஒரு contemporary approachல, contemporary styleல தனக்கு விருப்பப்பட்டதை கல்லுல எப்பிடி கொண்டுவரணும் அப்படிங்கறதை சரியான உழைப்புல பண்ணவர் தட்சிணா மூர்த்தி. அதை மறுக்கவே முடியாது. ஆர்ட்டிஸ்ட்குன்னு

குடியாத்தத்துல ஒரு பள்ளியில படிச்சிட்டு இங்க வந்து சேர்ந்தாரு. அவரு சேர்ந்த குரூப் சூப்பர் குரூப். எப்பவுமே ஆர்ட்டிஸ்ட்களுக்கு தன்னை வளர்த்துக்கொள்வதற்கு வாய்ப்பு எப்ப இருக்கும் என்றால், அவரை சூழ்ந்திருக்கற ஆர்ட்டிஸ்ட்களை பொறுத்துதான் இருக்கும். உலக வரலாற்றிலேயே அப்படித்தான் இருக்கு. Franceலயும் அதுதான், Germanyயிலும் அதுதான், Americaவிலேயும் அதுதான். ஏன் சிலோன்ல கூட அதுதான். நான் போயிருக்கும்போது ஜார்ஜ் அப்படின்னு ஒருத்தர் இருந்தார். அவரை பார்க்கப் போகும்போது வீரகேசரி அப்பிடின்னு ஒரு பத்திரிகை. அந்தப் பத்திரிக்கையிலிருந்து காலேஜுல படிக்கறதுக்காக சபாநாயகம்னு ஒருத்தரை அனுப்பி இருந்தாங்க. அவரு என்னை கூட்டிட்டு போயிருந்தாரு. அப்ப ஜார்ஜ், பண்டாரநாயகாவோட sonக்கு teach பண்ணிக்கிட்டு இருந்தாரு. அங்க எல்லாரும் ஒண்ணாக்கூடி பேசிக்கிட்டு இருந்தாங்க. இந்தமாதிரி ஒருத்தரோட ஒருத்தர் interact பண்ணி ஒருத்தரைப்பத்திப் பேசி எப்படி வர்றோம், எப்படி இருக்கணும், movement ன்னா என்ன அப்படிங்கறதை எல்லாம் கலந்து பேசினாத்தான் ஒரு development, முன்னேற்றம் வரும். எப்பவுமே உங்களுக்கு ஒண்ணு சொல்றேன். தனிமரம் தோப்பாகாதுன்னு சொல்லுவாங்க.

இதுல ஒரு பெரிய அர்த்தம் இருக்கு. இங்க ஆர்ட்டிஸ்ட் ஒவ்வொருவரும், தனிப்பட்ட முறையில அவங்கவங்க படைப்புகளும் வித்தியாசமானது. ஒரு படைப்புக்கும் இன்னொரு படைப்புக்கும் சம்மந்தமே இருக்காது. But as a human நாமெல்லாம் ஒண்ணா இருக்கலாம் இல்லையா? தனித் தனியா பிரிஞ்சுபோயிட்டிங்கன்னா ஒரு movement create ஆகாது. Franceல எடுத்துகிட்டிங்கன்னா ஒரு குரூப் இருந்தது. அந்த மாப்பசான் இந்த மாதிரி ஆர்ட்டிஸ்ட்டுங்கல்லாம் இந்தமாதிரி eveningல ஒண்ணாக்கூடி பேசுவாங்க.

சாப்பாடுகூட இருக்காது. artன்னா என்ன? artல என்ன movement? இதைபத்திஎல்லாம்

discuss பண்ணுவாங்க. அந்தமாதிரி *develop* பண்ணிகிட்டதாலதான் இன்னிக்கு 59 இசங்கள் இருக்கு. இசம்கறது சாதாரணமா வேற எதிலிருந்தும் வரல. *Art*ல இருந்து வந்த இசத்தைத்தான் மத்தவங்க எடுத்துகிட்டாங்க. இசம் எப்படி உருவாகுது எப்பிடி வளர்ந்ததுன்னு தெரிஞ்சுக்கும்போது நம்ம தமிழ்ல ஒண்ணுமே இல்லை. ஆர்டிஸ்ட் *contribution*க்கு *western countries*ல தனி மரியாதை கொடுக்கறாங்க. ஏன் கொடுக்கறாங்கன்னு கேட்டிங்கன்னா வரலாறோட சேர்ந்துதானே இருந்திருக்காங்க. வரலாற்றையே படிச்சிருக்காங்க. வரலாறை படிக்கிறவங்களே ஓவியர்கள்தானே. நீங்க இத்தாலியில போயி பாத்தீங்கன்னா அவங்க இல்லைன்னா இத்தாலியே இல்லைங்கற மாதிரி தெரியும். *France*ல பாத்தீங்கன்னா ரோதார், நவாபி, பிகாசோ. அவங்க இல்லைன்னா அவ்வளவுதான். வற்றவங்க முதல்ல அதைத்தான் கேக்கறாங்க. ஒரு *musician*க்கும் *artist*க்கும் உள்ள நட்பு அங்க வேற மாதிரி. இங்க இருக்கக்கூடிய *musician*ம் *artist*ம் சம்மந்தமே இல்லாம இருக்காங்க. காரணம் அவங்க *interactive*ல இல்ல. *Artist*ங்க எப்பவுமே *individual*ஆக இருக்கணும்னு விருப்பப்படறது உண்டு.. அவங்க படைப்புகள்தான் *individual*ஆக இருக்கணும். *As a human being, as a friend* ஒருத்தருக்கொருத்தர் என்ன ஏது? நீங்க ஏன் பண்றீங்க? அப்படின்னு கேக்கலாம் இல்லையா? *Jacson Bowlah* அப்படிங்கறவர் ஒரு பெயின்டர். அவரும் அவரோட மனைவியும் சேர்ந்து நெறைய *figurative* பண்ணியிருக்காங்க. அவர் பண்ணி பண்ணி பாத்திருக்காரு. ஒண்ணும் விக்கல. ஒருநாள் *frustrate* ஆகி பெயின்ட் டப்பால இருக்கற பெயின்டை பத்து பன்னெண்டு ஓவியங்கள் மேல ஊத்திட்டாரு. அவற்றை *exhibit* பண்ணும்போது லைவ்ல பிரமாதமா ஃப்ளாஷ் ஆச்சு. அன்னிக்கிருந்து அவர் வேர்ல்ட் லெவல்ல *famous* ஆயிட்டாரு.

தளம் : தட்சிணாமூர்த்தி முதல்ல ஓவியத்தை வரைஞ்சிட்டு இருந்தாரு. அதுல 3 டைமன்ஷன் வரலைன்னுட்டு சிற்பத்துக்கு

மாறினாரு அப்பிடின்னு சொல்றாங்க. சிற்பத்தை எப்படி அறிமுகப்படுத்தி என்ன மாதிரியான *trend* create பண்ணாரு?

சிற்பி முருகேசன் : இந்த காலேஜைப் பொறுத்தவரை செளத்ரியே *painter*தான். அவரு காலேஜ் பிரின்சிபாலா இருந்தாரு. அதுக்கு பின்னாடிதான் *sculptor* ஆனாரு.

எப்பிடின்னு கேட்டிங்கன்னா *individuality*ஐ *recognize* பண்ணுது என்பது ஒரு வார்த்தையில சொல்ல இயலாது. எப்படி ஒரு *music*ஐ நீங்க கேட்டு கேட்டு கேட்டு அது இந்த ராகம் இந்த தாளம் இந்த சுருதின்னு சொல்லிங்களோ அதேமாதிரிதான் ஆர்ட்டும். ஒரு ஆர்ட்டிஸ்ட்டுனுடைய ஹிஸ்டரிபைப் பார்த்தாத்தான் தெரியும். திடீர்னு போயி அவருடைய *individuality*ஐ பத்தி கேட்டிங்கன்னா சொன்னா உங்களுக்கும் புரியாது. கேக்கறவங்களுக்கும் புரியாது. தட்சிணாமூர்த்தியோட *work* எல்லாம் நீங்க *collect* பண்ணிப் பாத்திங்கன்னா அவரோட *individuality* தெரியும். இல்லைனா அவர் *follow* பண்ணிட்டு இருக்கறவங்களுக்கு அவரோட *individuality* தெரியும். பிக்காசோவை பத்தி புகல் எல்லாம் வந்திருக்கறதால அவருடைய *individuality* தெரியுது. ஆனா உன்னதமான ஒரு சிற்பி தட்சிணாமூர்த்தி. தட்சிணாமூர்த்தியோட படைப்புகள் மொத்தமா வெளியில வந்ததா ஒரு *evidence* இருக்கா? ஒரு டாகுமென்ட் இருக்கா? இல்ல. அந்த மாதிரி கொண்டுட்டு வற்றத்துக்கு நம்மை மாதிரி ஆர்ட்டிஸ்ட்டுகளுக்குள்ள ஒரு ஒத்துமை இருக்கணும்.

இப்ப சிங்காரவேலனை எடுத்துகோங்க. அவரோட *work* எல்லாம் *collect* பண்ணி ஒருத்தர் வாங்கி இருக்கார். அச்சுதன்னு ஒரு *lawyer*. அவரு எல்லாத்தையும் *collect* பண்ணியிருக்காரு. தட்சிணாமூர்த்தி ஒரு *100 sculpture* இருக்கும். அவரு என்ன பண்ணுவார்னா யாராவது அவர்கிட்ட வந்து ஓ ரொம்ப நல்லா இருக்கு அப்பிடின்னா கொடுத்துடுவாரு. நீங்க எவ்வளவு கொடுக்கறீங்கனு

கேட்கமாட்டாரு. 10000 ரூபாய் மதிப்புள்ள ஒரு sculptureஐ 500 ரூபாய் கொடுத்துட்டு எடுத்துக்குட்டுமானனு கேட்டா கொண்ணாந்து உங்க கால் மடியிலேயே வெச்சிடுவாரு. ஏன்னா அவர் அதை பணத்துக்காக செய்யலை. நம்ம sculptureக்கு இவ்வளவு பணம் வரும் என்கிற நினைப்பெல்லாம் கிடையாது அவருக்கு. தன் படைப்புகளை விரும்பறாங்க என்கிற எண்ணம்தான். சிற்பமாக்கறத்துக்கு எத்தனையோ மீடியம் உண்டு. அதுக்கு முன்னாடி வந்த மீடியம் எல்லாம் bronze. bronzeல காஸ்மெடிக். காலேஜ்ல எடுத்திகிட்டிங்கன்னா பெரிய பெரிய sculpt எல்லாம் தனபால் காஸ்டிங் பண்ணுவாரு. சௌதாரி காஸ்டிங் பண்ணுவாரு. ராம்கோபால் காஸ்டிங் பண்ணுவாரு. வெண்கலம் use பண்ணுவாங்க. கல்லை வந்து, சின்ன கல்லிலிருந்து பெரிய கல் வரையிலும் ஒரு சிற்பி கையாண்டு contemporaryஆக கொண்டு வந்து traditionஐ எல்லாம் break பண்ணி, அளவுகள் எல்லாம் எடுத்து சிலர் ஸ்கேல் எடுத்திகிட்டு வருவாங்க. ஆனா தட்சிணா அதையெல்லாம் break பண்ணாரு.

ஓவியர் மருது : நான் காலேஜ்ல படிக்கும்போது இளைஞர்களாக உள்ளே வந்தவங்க இவரும் பாஸ்கரும்தான், ரெண்டு வருஷம் கழிச்சுத்தான் நான் ஆதி சாரை பாத்தேன். ஆதி சாரோட ஓர்க்கை frame பண்ணுவாங்க. பிரின்சிபால் ரும்ல மாட்டி வெச்சிருப்பாங்க. அவ்வளவுதான் எங்க அறிமுகம் ஆதி சாரோட. ஆனா எங்களோட everyday lifeல கிட்டத்தட்ட நான் 4 வருஷம் விஜயவாடாவுல இருந்த காலத்தைத் தவிர இப்ப கடைசியா ஒரு ஐந்தாண்டு, தினமும் சந்திக்கலையே ஒழிய தட்சிணாதான் என்னுடைய day today life ல இருந்தாரு. நாங்க படிக்கும்போது தட்சிணா extremely dynamic. அங்க பாதி paint பண்ணிட்டு இருக்கும்போதே இங்கவந்து sculpture பண்ணுவாரு. செராமிக் பாதி வெச்சிருப்பாரு.

சிற்பி முருகேசன் : அவரு எறும்பு மாதிரி சுறுசுறுப்பு.

ஓவியர் மருது : நான் வந்து கிராபிக்ஸ்க்காக திருவான்மியூர்ல ஆபீஸ் வெச்சிருந்தப்ப ஆதி சார் அங்கிருந்து வந்தார்னா.. இப்ப... நான் சொல்றது சார் அதிகமா வெளியே வராம வீட்லயே வரய ஆரம்பிச்சார்ல கடைசி பத்து வருஷம்.. அதுக்கு முன்னாடி அவர் வரும்போதெல்லாம் நான், தட்சிணா, அவரு exhibition போவோம். அந்த காலகட்டத்துல என்னன்னா சாரங்கள் ஆபீஸ்ல பாதி ஏரியா நான் use பண்ணிட்டு இருந்தேன். animation section.. அங்க வந்து ஆதி சார் எங்ககிட்ட வந்து ஒரு மணி நேரம் பேசிட்டு இருப்பாரு. திடீர்னு ' நான் கெளம்பறேன் மருது.. நான் தட்சிணாகிட்ட வர்றேன்னு சொன்னேன். நான் போகலைனா அவரே இங்க வந்திடுவாரு' அப்பிடின்னு சொல்வாரு. அவரைப் பத்தி perfectஆக ஆதி சொல்வாரு. அவங்க ரெண்டுபேரும் நகைச்சுவையா பேசிக்குவாங்க ஆதி சார் sarcasticஆகப் பேசுவார். தட்சிணா வந்து self-made.

அவரு நெறைய தடவை சொல்லி இருக்காரு. 'நான் எப்படி இருந்தேன்? எப்படி வந்தேன்?' சிந்தாதிரிப்பேட்டைல இருந்ததில இருந்து எல்லாத்தையும் சொல்வாரு. அவரு school days விஷயம்கூட சொல்வாரு. அவருடைய திருமணத்தை பத்தி ஆதி சார் சொன்னாரு மறுநாள் கல்யாணம்னா முதல் நாள் சாயங்காலம்தான் சொல்றாப்பல!!

சிற்பி முருகேசன் : இன்னிக்கு அவரைப்பத்தி உயர்வாப் பேசறத்துக்குக் காரணம் நான் அவருக்கு ரொம்பக் கடமை பட்டிருக்கேன். நான் காலேஜ்ல இருந்தப்ப பணிக்கர் ஒரு ஆர்ட்டிஸ்ட்டை இறக்கியும் வைப்பாரு. திடீர்னு ரொம்ப உயரத்துல தூக்கியும் வைப்பாரு. ஆர்ட்டுக்கு அளவுகள் கிடையாது யார்ட் ஸ்டிக் கிடையாதுங்கறது அவரோட எண்ணம். அதுக்கு காரணம் என்னன்னு கேட்டிங்கன்னா ஒரு treatment உதாரணத்துக்கு சொல்றேன். ரொம்ப hardஆக work பண்ணினுமனு சொல்லிகிட்டே இருப்பாரு. ஒரு

தடவை நாங்க exhibitionக்கு progress பண்ணிட்டு இருந்தப்ப சந்தானபாரதி work முதற்கொண்டு எல்லார் படத்தையும் வெச்சிட்டிருக்கும்போது அவர் அதாவது பணிக்கர் select பண்ணாரு. கூட ரெண்டு பேரை, அதாவது தனபாலையும், கிருஷ்ணாராவையும் கூப்பிட்டுகிட்டு போவாரு. அவங்க ரெண்டு பேரும் எதுவும் பேசாம அமைதியாக இருப்பாங்க. எது சொன்னாலும் ஆமாம்னு சொல்லுவாங்க. சந்தானபாரதிகிட்ட வரும்போது “நோ நோ நோ. திஸ் இஸ் நாட் குட். வி மஸ்ட் ரிஜக்ட்”. நான் சொன்னேன் சார் artist வந்து established artist அப்பின்னு recognize பண்ணிட்ட பிறகும், அவர் எது கொடுத்தாலும் பழையபடி review பண்ணிகிட்டு இருக்கிங்களே... அது எப்படி? How you could think and take it? அவரு artistன்னு prove பண்ணியிருக்காரு. எவ்ளோ வருஷம் பண்ணிக்கிட்டு இருந்திருக்காரு. அவர் இவ்ளோ நாள்

பண்ணிட்டு இருந்ததெல்லாம் நல்லா இருக்குன்னு சொல்லிட்டு திடீர்னு இது வந்து நல்லா இல்லேன்னு சொல்றீங்களே... எந்த baseல சொல்றீங்க எனக்கு ஒண்ணும் புரியல’ அப்பிடின்னு கேட்டேன். அதுக்கு அவர் “no.. no.. no.. his skill is not there’ அப்பிடின்னாரு. அவரு already proved... அப்பறம் என்ன நெனச்சாரோ தெரியல. மறுநாள் ரெண்டு படத்தை include பண்ணிகிட்டார். உள்ள போயி realize பண்ணியிருப்பார் போல. தட்சிணாக்கு இருக்கற vigourousness ஒவ்வொரு artistம் தெரிஞ்சிக்கவேண்டிய ஒண்ணு. அவங்களே inspire ஆயிடுவாங்க. ஒரு மாசம் அவர்கூட பழகனீங்கன்னா, கூட work பண்ணீங்கன்னா போதும். உங்களுக்கே அந்த influence வந்துடும்.

ரொம்ப emotional person. ரெண்டாவது வாக்கு கொடுத்தார்னா மாறவே மாட்டாரு. ரொம்ப ஒரு உன்னதமான மனிதர்.

என்னுடைய ஆசை என்னன்னா... இவரை உதாரணமா வெச்சு சில suggestions சொல்ல விரும்பறேன். artist வந்து apart from அவருடைய படைப்பு, creative field தவிர as social animal ஆக வரும்போது ஒரு கான்செப்டை உருவாக்கிக்கணும். இந்த மாதிரி ஆர்ட்டிஸ்ட்களனு வரும்போது உடனடியா அவங்களுக்கு செய்யவேண்டிய condolance மீட்டிங், அல்லது மத்ததோ தெரிவிக்க வேண்டியதை உடனடியா தெரிவிக்கறமாதிரி சந்தர்ப்பத்தை உருவாக்கிக்கணும். இந்த சந்தர்ப்பத்தை உருவாக்கினது இப்ப நம்ம தளம். artist இல்ல.

ஒரு உதாரணத்துக்கு எடுத்துகோங்க. literary field ல எழுத்தாளருக்குள்ளே எவ்வளவோ controversies இருந்தாலும் பொதுன்னு வந்தா ஒண்ணு சேர்றாங்க. சேர்ந்து அதுக்கு வேண்டியதை செய்யறாங்க.

ஓவியர் மருது : நாமெல்லாம் ஒண்ணா இருக்கறோம். எழுத்தாளர்கள்தான் தனியா இருக்காங்கன்னு அவங்க பேசிக்கறாங்க.

சிற்பி முருகேசன் : உதாரணமா பத்திரிகையிலேயே பாருங்க. illustratorன்னா தனியா ஒதுக்கிடறோம். அந்த காலத்திலிருந்தே illustratorன்னா அவங்களை வேறமாதிரிதான் இது பண்ணோம். illustrationஐயே மாத்தி அமைக்கறத்துக்குள்ள முயற்சிகளை எல்லாம் மருது, ஆதின்னு எடுத்திருக்காங்க.

ஓவியர் மருது : இப்பல்லாம் இந்த divisionலாம் கிடையாது. conservative attitude தமிழ்நாட்டுக்குள்ளதான் இருக்கு. அப்பறம் ப்யூரிடேரியன் art இருக்கு பாருங்க. கம்ப்யூட்டர்ல வரையும்போது... இந்த கணக்கு போடறதுக்கு பயந்துதான் ஆர்ட்டிஸ்ட் ஆனேன். ஆனா கம்ப்யூட்டரைத் தேடுவேன். கூட இருந்த fellow artist அது கம்ப்யூட்டர்... ஆர்ட்டே இல்லைன்னார். அப்ப நான் வரைஞ் சிட்டுதான் இருப்பேன். அப்ப இவங்க யாருக்கும் தெரியாது. நான் மவுஸ்ல வரைவேன். அப்பவே நான் vacuum

ஆகத்தான் use பண்ணிட்டிருந்தேன். அது... ஒரு சின்ன fear. இப்ப வந்து அப்படியில்ல சார்.

இப்ப கான்வாஸ் ஒண்ணாயிடுச்சு. முன்ன போட்டோக்ராபி, சினிமா, பெயிண்டிங் எல்லாம் தனித்தனி கான்வாஸ் இருந்தது. பலபேருக்கு தெரியாது.. 2D world வேற 3D world வேற கிடையாது. Photography, 2D, 3D எப்படி செசார்டு காலத்துல இருந்ததோ அப்ப இருந்த அதே நிலை இப்ப ஆர்ட்டிஸ்ட்டுக்கு இருக்கு. ஒரே கான்வாஸ்தான். அதே கான்வாஸ்ல 3D வேணும்னா 3D போட்டுக்கலாம்.. 2D வேணும்னா 2D போட்டுக்கலாம். ஆர்ட்டிஸ்ட் எந்த கணத்துல எப்படி முடிவெடுக்கறானோ அப்படியான வசதி இன்னிக்கு வந்திடுச்சி.

சிற்பி முருகேசன் : sculpture... clayல நாங்க எல்லாம் பண்ணிட்டு இருந்தோம். தட்சிணா clayக்கு என்ன தன்மை இருக்கோ அதே தன்மையை stoneக்கு கொடுத்தார்.

clayல எப்படி எப்படி எல்லாம் உருவாக்கமுடியுமோ அதை எல்லாம் stoneலயும் செஞ்சார்.

ஓவியர் மருது : melted figure மாதிரிதானே பண்ணிட்டு இருந்தார்.

சிற்பி முருகேசன் : அவர் மறக்கமுடியாத ஆர்ட்டிஸ்ட். இந்தமாதிரி ஆர்ட்டிஸ்டுகளை எல்லாம் வரலாற்றுல பதிவு பண்ணறதுக்கு நாம எல்லாம் சேர்ந்து முயற்சி பண்ணணும்.

ஓவியர் சிவராஜ் : எனக்கு வரையத்தெரியுங் கிறதனாலத்தான் எங்க அப்பா இந்த காலேஜ்ல சேத்தாரு. ஆனா நான் ஒரு கலைஞனா இருக்கணும்னு ஆசை பட்டது தட்சிணாமூர்த்தியை பாத்துதான். அவரு கல்லூரியில இருந்தது மட்டுமில்லாம ஓவியனா சுதந்திரமா புகழையும் சம்பாதிக்கறதை பாத்து நானும் 'நாம ஏன் ஒரு கலைஞனா சுதந்திரமான ஓவியனா இருக்கக்கூடாது' என்று முடிவெடுத்தேன். நான் காலேஜ் முடிக்கற கட்டத்துல நெறைய pentamedia, animation sideல

எல்லாம் 2500 ரூபாய் சம்பளத்துக்கு வேலை செய்யலாம் அப்படிக்கற நிலை இருந்தது.. ஆனா நான் காலேஜ் முடிச்ச வெளியே வந்து அவரோட தாக்கத்துல நான் பண்ண ஒரு சிற்பத்தை 2700 ரூபாய்க்கு sale பண்ணேன். அப்ப அவங்களை விட ஒருபடி மேலாகவும், என்னை நானே உயர்வாக நெனச்ச வாழ்ந்துட்டு இருந்த காலம். அப்பறம் கம்ப்யூட்டர் மேலே மேலே வந்துகிட்டு இருக்கும்போது அவங்க நெறைய சம்பாதிச்சுக்கிட்டு இருந்தாங்க. இருந்தாலும், நான் அதைப் பத்தியெல்லாம் கவலை படாம நான் எடுத்த நிலையில சரியா இருக்கணும்னு அதை நோக்கியே வேலை செஞ்சுகிட்டு இருந்தேன். அது நான் கல்லூரியில ஒரு ஆசிரியரா நுழைய ஒரு தகுதியை பெற்றுக்கொடுத்தது. கடைசிவரை நான் ஒரு கலைஞனா வாழணும்னு அதுலயே நான் survive பண்ணிட்டு இருக்கும்போது எனக்கு இந்த தகுதியை பெற்று கொடுத்திருக்கு. *sculpture different materials*ல பண்ணலாம் அதாவது *clay, stone*, கான்வாஸ் இப்படி. என்னை சுற்றியுள்ள நெறைய ஓவியர்களை பாத்திருக்கேன். ஒவ்வொரு *material*இல் பண்ணும்போதும் ஒவ்வொரு மாதிரி இருக்கும். அதாவது, கான்வாஸ்ல ஒரு உருவத்தை பதிக்கும்போதும், *stone*ல உருவத்தை பதிக்கும்போதும் *metal*ல பதிக்கும்போதும் *different different* ஆக இருக்கும். அதை ஒற்றுமை படுத்த முடியவே முடியாது. தட்சிணா எந்த *material*ல கை வெச்சாலும் அவரை மட்டும்தான் பாக்கமுடியும்.. அவரால மட்டும்தான் அது சாத்தியம்.

(அனைவரும் கை தட்டுகிறார்கள்.)

*stones*ஐ பாக்க முடியாது. *sculpture* மட்டும்தான் நம்ம கண்ணுக்குத் தெரியும். ஹார்டு ஸ்டோனோ, ஸாஃப்ட் ஸ்டோனோ, செங்கல்லோ, அது களிமண்ணோ அதெல்லாம் விஷயமே கிடையாது. அந்த உருவத்தை பார்க்கும்போது தட்சிணா மட்டும்தான் ஞாபகம் வருவாரு. அதுதான் கடைசிவரைக்கும் மெய்சிலிர்க்க வைக்கிற விஷயம். அவர் செஞ்சதை எல்லோருக்கும்

பிடிச்சப்போய் வாங்குவாங்களே தவிர மத்தவங்க சொல்லி இதுவரைக்கும் அவர் எந்த ஒரு படைப்பையும் செய்யல.

(அனைவரும் கை தட்டுகிறார்கள்.)

நான் அதை பெருமையா, அவரை ஒரு சுதந்திரமான சிற்பியாக உணருகிறேன். எனக்குத் தெரிஞ்சி இப்பக்கூட அதுமாதிரி யாருமே இல்ல.

ஓவியர் எம்.ஜெயகுமார் (ஜே.கே.) : இந்த சந்தர்ப்பத்துல அவர்கிட்ட படிச்சேன் என்கிற முறையில் நினைவு கூரும்போது, அய்யாகிட்ட நான் ஃபைனல் இயர் படிச்சேன். படிச்சமுடிச்சபிறகு ஒரு 5 வருஷம் கழிச்ச என்னை ஒரு ஓவியனாக நிலைநிறுத்திக்க *exhibition* நடத்தினேன். *One man show*வாக பெருசா வெச்சபோது சில சந்தர்ப்பங்களால வரவேண்டியவங்க எல்லாம் வரமுடியாம போனது. வாக்குறுதி கொடுத்தவங்களாலயும் அதை நிறைவேத்த முடியாம போனது. கடைசியா கன்னியப்பன் சார்தான் 'தட்சிணா சார் வந்து உனக்கு *display* பண்ணி கொடுப்பாரு' அப்படின்னு சொன்னார். தட்சிணா சாரும் ரொம்ப *enthusiastic*க்கா வந்து பண்ணி கொடுத்தாரு. ஒரு *student*க்கு ஒரு ஆசிரியர்னு *aloof*ஆக இருந்தப்ப கலைஞனா ஓவியனா இருக்கறதைவிடவும், ஒரு நல்லவனா இருந்ததை அவர்கிட்ட நான் பாத்தேன்.

(அனைவரும் கை தட்டுகிறார்கள்.)

எனக்கும் அவருக்கும் சில கருத்து வேறுபாடுகள் வரும். முன்கோபம் வரும். அவற்றை மீறி ஒரு ஓவியருக்கு ஓவியராக ஹெல்ப் பண்ணி முன்னின்று எனக்கு பண்ணிகொடுத்தார். அந்த *exhibition* மூலமாகத்தான் பிரிட்டிஷ் கவுன்சில்ல ஸ்காலரா *south*ல இருந்து போற சந்தர்ப்பம் எனக்கு கிடைச்சது. *Exhibition display* பண்ணி முடிச்சவுடனே "உன்கிட்ட நல்ல *drawing* இருக்கு. பிரிட்டிஷ் கவுன்சில்ல இந்தமாதிரி விஷயங்களுக்கு ஸ்காலர்ஷிப் கொடுக்கறாங்க. நீங்க ஏன் *try* பண்ணகூடாது" அப்பிடின்னு எனக்கு

சொன்னவரே அவர்தான். இந்தமாதிரி வெளி விவகாரங்கள், ஓவியம் ரீதியான விஷயங்களுக்கு வெளியில் என்ன மாதிரி scope இருக்குதுன்னு நான் தெரியாம இருந்திருக்கேன். அந்த நேரத்துல “உனக்கு drawingல strength இருக்கு. try பண்ணி பாரு” அப்டின்னு அவர் சொன்னபோது அதை நான் மேலோட்டமாக, விளையாட்டாக எடுத்து பண்ணேன். But I got through. அதிர்ஷ்டவசமாக எனக்கு கிடைச்ச படிக்கும்போது விஸ்வம்கிட்டகூட பர்சனலாக பேசும்போது சொல்வேன்... தட்சிணா சாரை பார்க்கும்போதெல்லாம் எனக்கு முதலில் தோன்றுவது அந்த நன்றி உணர்ச்சிதான்.

அதன் மூலமாக மட்டும்தான் ஓவியக்கல்லூரியிலும் சரி ஓவிய நண்பர்கள் மத்தியிலும் சரி.. என்னை ஒரு ஓவியனாக... recognize பண்ணிக்கறத்துக்கு ஒரு முக்கியமான சந்தர்ப்பத்தை கொடுத்தார் என்பதை இந்த சந்தர்ப்பத்தில் நான் என் நன்றியை பதிவு பண்ணனும் என்று நினைக்கிறேன். கல்லூரியில், work பண்ணும்போது தட்சிணாவோட பேசிட்டு இருக்கும்போது அவரோட எக்கச்சக்கமான drawings பார்த்திருக்கேன். அடுக்கி வெச்சிருப்பார். பேஸ்டல் பண்ணியிருப்பார். கலர் இந்தியன் இங்கல் பண்ணியிருப்பார். சிவா சொன்னமாதிரி இதுக்கும் அதுக்கும் கொஞ்சம்கூட வித்தியாசம் இருக்காது. ஓவியத்துல எந்தமாதிரி formல இருக்கோ, அதே மாதிரிதான் அவர் sculptureலயும் இருக்கும். நான் சொல்லணும்னு நெனச்சேன். அவர் முந்திகிட்டார்.

அதைத்தவிர தனிப்பட்ட மனிதனாய் பார்க்கும்போது, கோபத்தை எண்ணெய் ஊத்தி வளக்கற ஆளு. நானே சிலசமயம் அவர்கிட்ட கடினமாக பேசி இருக்கேன். அந்த நேரம்தான் கோபமெல்லாம். அப்பறம் உடனே ‘யோவ் வாய்யா’ அப்பிடின்னுவாரு. ஒரு தாய் தன் குழந்தையை தள்ளிவிட்டுட்டு உடனே அணைச்சிக்கற மாதிரி இருக்கும்.

எனக்கு நானே வெட்கப்படும்படி நேரிடும். இன்னிக்கு சண்டை போட்டுக்கிட்டே

நானைக்கு ‘யோவ் வாய்யா’ அப்டின்னு கூப்பிட்டு திரும்பவும் recognize பன்றது பெரிய விஷயம். அதை நான் மென்மையான தருணங்களாக நினைக்கிறேன். கடைசியா விஸ்வம் arrange பண்ணி நான், குணா எல்லாம் சிங்கப்பூர்ல சைனீஸ் காலரில் கூப்பிட்டு இருந்தாங்க. அப்ப அவர்கூட ஒரு பத்து நான் இருந்தேன். அது எனக்கு வாழ்நாள் பூரா ரூபகம் இருக்கக்கூடிய விஷயங்கள். ஒரு ஆசிரியர், மாணவன் என்பதற்கு மேலாக ஒரு companion, ஒரு friend.

ஓவியர் மருது : ஒரு விஷயம்... சொல்லணும்னு நினைக்கிறேன். Fourth year டீர் ப்ரோக்ராம் போட்டோம். அப்ப அவர் எங்களோட வந்திருந்தார். அடுத்த வருஷம் நான், பாண்டியன், கலை சேர்ந்து மறுபடியும் டீர் போகும்போது” நானும் வர்றேன்யா” ன்னு கேட்டு விருப்பத்தோட எங்களோட வந்தார். (சிரிப்பு)

ஓவியர் மனோகரன் : சாரை வந்து என்னுடைய student lifeல இருந்து ஒரு 35 வருஷமாத்தான் தெரியும். நான் எல்லாம் கும்பகோணம் student என்கிறதால சென்னைல பாஸ்கரன் சார், தட்சிணா சார் இவங்க ரெண்டு பேரைத்தான் எனக்கு தெரியும். அதுக்கப்பறம் தாஸ் மாஸ்டர். எல்லாரும் இருந்தாகூட தொடர்ச்சியாக, நேராக work பன்றது நம்ம தட்சிணா சார்தான். அதாவது சிலர் வீட்ல work பண்ணுவாங்க. இங்க வந்து display பண்ணுவாங்க. சிலபேரு கொஞ்சமா work பண்ணுவாங்க. டெக்னிகலான விஷயங்களை வீட்லயே work பண்ணிட்டு வருவாங்க, எனக்கு தெரிஞ்சு, பசங்களுக்கு நேரா work பன்றது தட்சிணா சார் மட்டும்தான். இதை நான் நேரடியாக பார்த்திருக்கிறேன். இன்னொண்ணு, நாங்க லலித் கலா அகாடமி ஆரம்பிச்ச புதுசுல ‘தங்கறத்துக்கு இடம் இல்லாம அங்கதான் stay பண்ணுவோம். அப்ப தூங்கிட்டு இருக்கும்போது காலையில் 6 மணி ஆனவுடனே வெளிச்சம் லேசா வரும். அப்பவே உளி சத்தம் டக்கு டக்கு டக்குனு

கேக்க ஆரம்பிச்சிடும். நாங்க எழுந்திரிச்சு வந்து பாக்கும்போது கண்ணாடி ஒண்ணு போட்டுக்கிட்டு, உளியால செதுக்கிட்டு இருப்பாரு. அப்ப ஆரம்பிச்சார்னா காலேஜ் போறவரைக்கும் அடிச்சுகிட்டிருப்பாரு.

நடுவுல ஒரு டீ சாப்பிட்டு வருவாரு. திரும்ப அடிப்பாரு. நாங்க ஒரு வாரம் தங்கி இருப்போம். அதுக்குள்ள ஒரு பெரிய sculpture முடிவு பெற்றிருக்கும். ஒரு முழு sculpture செய்து முடிக்கறதை முழுசா பாக்கற சந்தர்ப்பத்தை எங்களுக்கு அவர்தான் கொடுத்திருந்தார். அது மாதிரி நெறைய விஷயங்கள் பாத்திருக்கேன். கடுமையான உழைப்பாளி. மனிதாபிமானம் உள்ளவர். யாரையும் குறை சொல்லமாட்டார். நாங்கள்லாம் பேசும்போது யாரைப்பத்தியாவது குறை சொன்னா, 'ஏய்.. விடுய்யா... அதை எல்லாம் ஏன்யா பேசறே? அப்பிடின்னு சொல்லுவார். எப்பவாவது கோபமா பேசுவார். நாங்களும் கோபிச்சுகிட்டு போயிடுவோம். 2 நாள் கழிச்சு அவரே வாய்யான்னு சொல்லுவாரு.

அதாவது கோபம் வந்தாகூட அடுத்த செகண்டே அதை மறந்திடுவாரு. அதேபோல எல்லாருக்கும் நல்லா ஹெல்ப் பண்ணுவாரு. Paint exhibition by work பத்தி யாரும் சொல்ல மாட்டாங்க. ஆனா இவரு, பக்கத்துல இருக்கற sculptorsஐ எல்லாம் வர சொல்லி எல்லார்கிட்டயும் யார் யார் எந்த bywork பண்ணாங்கன்னு introduce பண்ணி விடுவாரு.

எனக்கு தெரிஞ்சு, அவரை தவிர வேற யாரும் அந்தமாதிரி செஞ்சதில்லை.

டெல்லி கேம்புக்கு அவரோட நானும் விஸ்வமும் போயிருந்தோம். நான் விஸ்வம்கிட்ட 'ரொம்ப ஏஜ் ஆயிடுச்சு அவருக்கு. நடுவுல ஏதாவது பிரச்சனை வந்தா என்ன பன்றது' அப்பிடின்னு கேட்டேன். விஸ்வம்' அதெல்லாம் ஒண்ணும் வராது. நான் கூப்பிட்டுகிட்டு வர்றேன். அவர் கரெக்டா இருப்பாரு. ' அப்பிடின்னார். டெல்லியில paintingதான் பண்ணணும். sculpt பண்ணக்கூடாது.

சார் sculpt பண்ணதைதான் அதிகமா பாத்திருக்கேன். நான் 'நாம எல்லாம் கொஞ்சம் நல்லா work பண்ணுவோம். சார் கொஞ்சம் சுமாராத்தான் பண்ணுவாரு. அப்பிடின்னு நெனச்சேன். வெளியில போயிட்டு திரும்பி வர்றோம். திடீர்னு ஒரு painting இருந்தது. சார்கிட்ட 'எப்ப செஞ்சீங்க' அப்படின்னு கேட்டேன்.

'இப்பத்தான்' என்று பதில் வந்தது. எனக்கு ஆச்சரியம் தாங்க முடியல. எனக்கெல்லாம், materials வாட்டர் கலர் brush, காஸ்ட்லி brush இருந்தாத்தான் work பண்ணுவேன்னு சொல்லுவேன். ஆனா அவர் சாதாரண பிளாஸ்டிக் materials use பண்ணியிருந்தாரு... சும்மா கையாலேயே அப்பிடி இப்படின்னு தீட்டினாரு... அற்புதமான painting ரெடி பண்ணிட்டாரு. மிரண்டுட்டேன். இத்தன வருஷம் கழிச்சு paint பன்றாரு. எவ்வளவு சீக்கரம் செஞ்சிட்டாரு. எதைக் கொடுத்தாலும் அவரால செய்ய முடியும்னு அப்பத்தான் பாத்தேன். அந்த work பார்த்த பிறகு அவர் மேல உள்ள மரியாதை பலமடங்கு ஜாஸ்தியாச்சு. எனக்கு தெரிஞ்சவரையில் காலேஜ்ல எல்லா ஸ்டூடன்ட்ஸும் பாத்து கத்துக்கற அளவுக்கு work பண்ணதுல முக்கியமானவர் அவர்தான்.

சிற்பி முருகேசன் : இங்க ஒரு interruptionக்கு மன்னிக்கணும். அவரைப் பத்தி சொல்லும்போது முக்கியமானதை சொல்ல மறந்துட்டேன். நான் 1962ல முதல் one man showவை டெல்லியில் வெச்சேன். மொதல்ல தமிழ்நாட்டுல இருந்து டெல்லியில வெச்சவன் நான்தான். அதுக்கு பின்னாடி சில situation காரணமாக சில exhibitionsல நான் participate பண்ணலை. அதுக்கு பின்னாடி தட்சிணாவும் ஆதியும் லலித் கலா அகாடமியில executive லெவெல்ல போயிட்டாங்க. திடீர்னு ஒருநாள் லலித் கலா அகாடமியில இருந்து 'national award' வந்திருக்குன்னு information வந்தது. எனக்கு ஒரே ஆச்சரியம். " நான் exhibit பண்ணவே இல்லை. எப்படி எனக்கு award வந்தது?" அப்படின்னு

யோசிச்சுகிட்டே இருந்தேன். மறுநாள் காலேஜுக்கு வந்தேன். அப்ப தட்சிணா வந்தாரு. ” சார்.. உங்களுக்கு லெட்டர் வந்ததா?” அப்படின்னு கேட்டாரு.

“ஆமாம். எப்படி இது?” ன்னு நான் கேட்டேன்.

அதுக்கு அவர்” நீங்க இல்லாதப்ப உங்க *sculpture* ஒண்ணை *parcel* பண்ணி எடுத்துட்டுபோயி *exhibit* பண்ணிட்டோம். அதுக்கு அவார்டு கிடைச்சிருக்கு” அப்படின்னார்.

(கைதட்டல்)

என்னிக்கும் அந்த ஒரு சந்தர்ப்பத்தை எந்த ஒரு *artist*-டாலும் மறக்க முடியாது. இதை யாரும் செய்வாங்கன்னு நெனச்சுக்கூட பார்க்கமுடியாது. அந்த அளவுக்கு என்மேல ரெண்டு பேருக்கும் ஈடுபாடு இருந்தது. எனக்கு *national award* கிடைச்சதுன்னா அதுக்கு தட்சிணாவும் ஆதியும்தான் காரணம்.

ஆதி ஸார்கிட்ட பேசும்போது தட்சிணாங்கற ஒரு வார்த்தை பேசாம முடிக்கவேமாட்டார்.

தட்சிணா சாரும் நூறுவாட்டி நான் அவரை மீட் பண்ணினாலும் ஒரு மணி நேரம் பேசினா அதுல ஒரு 15 தடவையாவது ஆதிங்கற பேரை சொல்லாம முடிச்சதே கிடையாது. அவரு கண்கலங்கி நான் பார்த்ததே கிடையாது. ஆதி பேச்சை எடுக்கும்போது அழுகை முட்டுது அவருக்கு. கை எல்லாம் நடுங்குது. அந்தமாதிரி ஒரு *friendship*ஐ நான் எங்கயும் பாத்ததே கிடையாது.

ஓவியர் மருது : ஆதி சார் இறந்த பத்து இருபது நாள் கழிச்சுத்தான் தட்சிணா சாரை நான் திருச்சியில சந்திச்சேன். என்னை பார்த்தவுடனே உடைஞ்சு போயி கட்டிப்புடிச்சு அழுதாரு. அதை கருணாநிதி *photo* எடுத்தாரு. அந்த போட்டோவை நான் வெச்சிருக்கேன். தட்சிணா *work* பன்றதை நான் ஒரு *series of photos* எடுத்திருக்கேன்.

ஓவியர் விஸ்வம் : மருது சொன்னதுமாதிரி

நாங்கள்லாம் ரொம்ப லேட்டாத்தான் அவரை சந்திச்சிருக்கோம். 71, 72ல தனபால் சார் கும்பகோணத்துல இருந்தபோது, கும்பகோணம் மகாமக குளத்து பக்கத்தில் மண்டபத்தில் பெரிய *exhibition* வெச்சோம். சந்தானம் சார்கூட இருந்தாரு. அப்ப தட்சிணா சார், ஆதி சார் எல்லாம் இங்கிருந்து பைக்கலையே வந்தாங்க. கன்னியப்பன் சார்கூட *exhibition*க்கு வந்திருந்தாங்க. அப்பதான் இவங்களை எல்லாம் தெரியும்.

அப்பவே நாங்கள்லாம் ABCDன்னு சொல்லிட்டிருப்போம். ஆதி, பாஸ்கரன், சி. தட்சிணாமூர்த்தி.... அதுக்கு பிறகுதான் ராஜவேலுவை, சூரியமூர்த்தியை எல்லாம் *students*ஆக இருக்கும்போது பாத்தோம். தட்சிணா சார் டெய்லி *shave* பண்ணிக்கிட்டு வந்திடுவாரு.

‘ஆமாய்யா... இதுல என்னய்யா இருக்கு?’ அப்படின்னு சொல்லுவாரு.

அதேபோல ஒருநாள்கூட முகத்துல சோகம்கறதையே காட்டமாட்டாரு.

74க்கு அப்பறம் ரெண்டு மூணு வருஷத்துக்கு பிறகு திரும்பவும் *course* படிக்க வர்றேன். அப்ப நீங்க எல்லாம் *course* முடிச்சிட்டீங்க. 78ல தட்சிணா *foreign* போயிட்டு வந்தார். அவரை பாக்கும்போது நெறைய முடியெல்லாம் வெச்சிருந்தாரு. ஓவியர்கள்ல நெறைய பேரு எல்லாத்துறையிலும் ஈடுபட்டு இருக்காங்க. தட்சிணா சார் *bed*க்கு கீழ் நெறைய கிராபிக்ஸ் பிரிண்ட்ஸ் வெச்சிருந்தாரு. நான் பாத்திருக்கேன்.

டெக்னிக்ஸ் மாறினாகூட *sculpture*ல என்ன பாக்கறோமோ அதே மாதிரி உருவங்களின் *form* பார்க்கமுடியும். அதுல வேற இதுல வேறன்னு இல்லாம எல்லாம் ஒரே மாதிரி இருக்கும்.

கடைசில நானும் அவரும் ஒரு மாசம் மலேசியாவுல இருந்தோம். *Landscape*ல பண்ணாரு. பெரிய பெரிய *stones*. 8அடி உயரம், 4 அடி அகலத்துல... பெரிய நாலஞ்சு பீஸ்.

“வா.. நாம ரெண்டுபேரும் செய்வோம்”

ன்னு சொல்லிட்டு செய்வாரு. நான் *help* செஞ்சிட்டிருந்தேன். அங்க எல்லாரும்” என்ன வயசு அவருக்கு? இந்த வயசுலயும் இப்படி இருக்காரே? *retired* ஆயிட்டாரா?” அப்பிடின்னல்லாம் கேப்பாங்க.

பெரிய *landscape*. வித்தியாசமா செஞ்சிருந்தாரு.

இடையில் இங்கெல்லாம் படிச்சுமுடிச்சுட்டு திரும்பவும் சென்னைக்கு வர்றத்துக்கு முன்னாடி சேலத்துல *state exhibition*க்கு படம் கொடுக்கணும்... நேரா கொண்டுவந்து இறக்கி வெச்சிட்டு இருந்தப்போ அவருடைய சுறுசுறுப்பை நான் எட்டத்துல இருந்து பாத்துகிட்டு இருந்தேன்.

ஆதிக்கும் அவருக்கும் இருக்கற *humor* இருக்கே... ஆதி சொல்ற *humor* எல்லாம் நான் கொஞ்சநேரம் கழிச்சுத்தான் புரிஞ்சிப்பேன். ஆனா தட்சிணா உடனே *react* பண்ணுவாரு.

உதாரணத்துக்கு அவரு *sculpture* ஒண்ணு *marble*ல பண்ணி இருந்தாரு. நான்” இங்க இருந்து பாத்தா பக்கத்துல இருக்கற பொண்ணு மாதிரியே இருக்கில்ல?” அப்படின்னு சொன்னேன்.

“ஆமாமா... இந்தபக்கத்தில இருந்து பார்த்தா அந்த பொண்ணுமாதிரி இருக்கும். அந்தபக்கத்திலிருந்து பார்த்தா அவங்க அம்மா மாதிரி இருக்கும்” அப்பிடின்னு சொன்னாரு. அதேபோல *exhibition* முடிஞ்சபிறகு நாங்களே *pack* பண்ணுவோம். அவரு மத்தவங்க யாரையும் எதிர்பார்க்கமாட்டாரு. முழுசா எல்லாத்தையும் அவரே சுறுசுறுப்பா பண்ணிடுவாரு. “*Exhibition* ஒண்ணு வருது. போவோமா” அப்படின்னு கேட்டா “சரி போகலாம்” என்பார்.

அது யாருடைய *exhibition*? ஏன் அதுக்கு போகணும்? இன்விடேஷன் வந்ததா? அப்படின்னெல்லாம் கேக்கவே மாட்டாரு.

ஓவியர் மருது : 1977ல கோயம்புத்தூர்ல ஜி. ஆர். டி... . ஜி. ஆர். தாமோதரன் ரும்ல நாந்தான் *DOODLE* பண்ணேன். அதுமுலமா நம்ம கல்லூரிக்கு *connection*

வந்துச்சி. அவர் அப்ப என்ன கேட்டார்னா “நாங்க 60 வருஷமா *PSG* மோட்டாரை ஒரே *shape*ல செய்யறோம். *sculptors* எல்லாம் *engineers*கூட *connect* ஆகணும்.” பெரிய *vision* அவருக்கு.” படிக்கறவங்க உங்கமாதிரி கலைஞர்களோட சேரணும்” அப்படின்னு சொன்னாரு. நான் உடனே “எங்க கல்லூரிக்கு வாங்க” அப்படின்னு சொல்லி கல்லூரிக்கு கூட்டிகிட்டு வந்தேன். அதன் பிறகு *camp*க்கு கூட்டிக்கிட்டு போனேன். தட்சிணாவை மாடல் *sculpture* பண்ண சொன்னார். அவரும் *godown*க்கு போய் பழைய இரும்பெல்லாம் எடுத்து ரெண்டு பெரிய *huge figure*. பத்தடி உயரம். இப்பவும் இருக்கு அங்க. நாலு நாள்ல முடிச்சாரு. அவர் கண்ணெல்லாம் ஒரு வழி ஆயிடுச்சு. பத்தடி *sculpture* 4 நாள்ல முடிச்சாருன்னா எவ்ளோ *fast* ஆக செஞ்சிருக்கணும்... பம்பரம் மாதிரி சுழலுவாரு.

ஓவியர் விஸ்வம் : பேசிட்டு இருக்கும்போது நாம பேசறத்துக்கு *space* கொடுப்பாரு. அதேபோல நாம ஏதாவது கருத்து சொல்லும்போது உடனடியா மறுத்தெல்லாம் பேசமாட்டார். இல்லன்னு சொல்லியெல்லாம் முடிக்கமாட்டாரு. “என்ன சார் இப்படி இருக்குது?” அப்படின்னு கேட்டா “என்ன செய்யலாம்?” என்று திருப்பி கேட்பாரே ஒழிய “இல்ல. அதுதான் கரெக்ட்.” அப்படின்னு சொல்லமாட்டாரு. பேசும்போது நமக்கு ஒரு *space* இருந்துகிட்டே இருக்கும். அகாடமி *election* வரும்போதெல்லாம்” வாங்க சார் நாம சாரைப் பொய் பாத்துட்டு வரலாம்” என்று சொன்னால் “ம்... போலாம்” என்று சொல்வார். சார் *mount road* ஹோட்டலில் இருப்பாரு. அவர்கிட்ட சொல்லாமலேயே திடுதிடுன்னு அங்க போயி நிப்போம். எதுக்கு சொல்றேன்னா தட்சிணா அந்த அளவுக்கு எளிமையானவர்.

friendship பத்தி.. மூழ்காத கப்பல்லு சொல்லி கல்கியில் எழுதி இருந்தாங்க.

ஆதியும் தட்சிணாவும்தான் அது. சென்னையில நீங்கள்லாம் நெறைய *galleries* பார்க்க வாய்ப்பு இருக்கு.

நான் கும்பகோணத்துல இருந்துகிட்டு அதுக்கெல்லாம் போனதில்ல. ஆனா இங்க வந்ததுக்கு இதையெல்லாம் பார்த்துட்டு திரும்பவும் சிரியஸ் ஆயிட்டேன். நாங்க மூணு பேரும் பாம்பேல ரெண்டுமுறை show வெச்சோம். அவங்க ரெண்டுபேரும் என்னை அரவணைச்சு போனாங்க. இப்பத்தானே சேர்ந்திருக்கோம் அப்படின்னு இல்லாம சமமாக நடத்தினாங்க. அதையும் தாண்டி நேசமா இருந்தாங்க. ரெண்டு பேரும் ரூம்க்கு வருவாங்க. இவரு 5 நிமிஷத்துல கிளம்புவாரு. அண்ணன் ஆதி அரை மணி நேரம் ஒரு மணி நேரம் எடுத்துக்குவாரு. தட்சிணா இந்த நிமிஷம் ரிசர்வ் பண்ணிட்டு 5, 10 நிமிஷத்துல ரெடி ஆயிடுவாரு. தட்சிணா எதுலயும் மறுத்து கருத்துகள் சொல்லி நான் கேட்டதில்லை. கடைசிகாலத்துல நல்லாத்தான் இருந்தாரு. எனக்கு எதுவும் தெரியலை. அண்ணி சொல்வாங்க” சமயத்துல மறந்துடறாரு” நான் “இல்ல அண்ணி... நல்லாத்தான் இருக்காரு” அப்படின்னு சொன்னேன்.

கடைசிவரைக்கும் ஒரு தொய்வில்லாம இருந்தாரு. painting எல்லாம் நாங்க complete பண்ணறத்துக்கு முன்னாடியே complete பண்ணிடுவாரு. மனோகர் சொன்னமாதிரி நம் மக்களைவிட வெளிமாநிலத்துல அவரை ரொம்ப பாராட்டுவாங்க.

ஒருநாள்கூட இது சரி இல்லைய்யா அது சரி இல்லைய்யா அப்பிடின்னு சொல்லவே மாட்டாரு. அவர் டல்லா இருந்து நான் பாத்ததே இல்லை.

டெய்லி அவரை shaveலதான் நான் பார்த்திருக்கேன். ஒருநாள்கூட அவரை ஷேவிங் இல்லாம பாத்ததே இல்லை. “எப்படி சார் டெய்லி ஷேவ் பண்ணிக்கிறிங்க” அப்படின்னு கேட்டா “ஆமா.. ஃபிரெஷாக இருக்க வேண்டாமா” அப்படின்னு கேப்பாரு. நடந்து போறது, வர்றது எப்படிமே சோகத்தை அவர்கிட்ட பாத்ததில்லை. கடைசிவரை ட்ரிம்மாகவே இருந்தார். அதே போல பிள்ளைகளைப் பத்தியோ மத்தவங்களை பத்தியோ விமர்சனமே பண்ணமாட்டாரு. நான்

சாப்பிட்டதை எடுத்து சாப்பிட்டு “நீ சாப்பிடறதை நான் சாப்பிட்டா ரெண்டுபேரும் ஒண்ணாயிட்டோம்னு அர்த்தமா?” அப்படின்னு கேட்டாரு. பக்கத்துல சீனு யாரையோ “டேய் இங்க வாடா” ன்னு கூப்பிட்டுகிட்டு இருந்தான்.

“என்ன நீ வாடா போடான்னு எல்லாம் சொல்றே?” அப்படின்னாரு. மீறிமீறிப் போனா அவருக்கு வார்த்தை வரலைன்னா “ஏய் இவனே” அப்படின்னுவாரு.

இதைத் தவிர வேற மரியாதைக் குறைவா பேசவே மாட்டாரு. எந்த exhibitionலாவது “சார் உங்க பேரை போட்டுட்டோம் சார்” அப்படின்னு சொன்னா “ஏன் என்னை கேக்காம போட்டிங்க” ன்னு எல்லாம் கேக்கமாட்டாரு. “ஓகே” ன்னு சொல்லுவாரு. எங்க இருந்தாலும் அவரை அழைச்சுகிட்டு போகணும். எழுத்தாளர் கூட்டமாக இருந்தாக் கூட சரி.

ஓவியர் சிவராஜ் : அதேபோல அவர் ஒரு galleryஐ ஒரே நாள்ல முழுசா சுத்தி பாத்ததை நான் பாத்ததே இல்லை. ஒரு நாலு படத்தை பார்ப்பாரு. அப்புறம் வந்திடுவாரு. மீதியை அப்புறம் பாத்துக்கலாம் அப்படின்னு சொல்வாரு. ஒரு நாளைக்கு ஒரு ஏரியாதான் பார்ப்பாரு. எல்லா மீடியமையும் டச் பண்ணி பாத்துட்டாரு.

அகாடமியை சுத்தம்பண்ணும்போது அவரோட கல்லெல்லாம் தூக்கி வெளியே போட்டுட்டாங்க. நாங்கள்லாம் கோபப்பட்டோம். காலேஜ்லயும் சரி. அகாடமியிலயும் சரி. அவருடைய எல்லா மெட்டிரியல்சையும் நாங்க எடுத்து வைப்போம். அடிச்ச முடிச்சபிறகு தண்ணி போட்டு கழுவி, ” அதை குளிப்பாட்டிட்டேன்யா” அப்படின்னு சொல்லுவாரு.

அவரை இன்ஸ்பயர் பண்ணி நெறைய பேர் நெறைய models sculpture பண்ணாங்க. அவர் கடுமையான உழைப்பாளி. பறவைகளே அவருடைய chisel சத்தம் கேட்டுத்தான் விழித்தெழுகிறது அப்படின்னு

சொல்லுவாங்க.

அவர் சென்னையில வீடு, காலேஜ், அகாடமி இந்த மூணைத்தவிர வேற எங்கயும் போனதில்லை.

executive மெம்பராக இருந்ததினால் national லெவல்ல, அகாடமி லெவல்ல அவர் service பிரமாதம். பிரமாதமா english பேசுவாரு. நாங்கள்லாம் அசந்துபோவோம்.

தட்சிணா சார் அவரோட பணியில ரொம்ப calculative எல்லாம் இல்ல. அவர் அவருக்கான ஸ்டுடியோ arrangement பண்ணியிருந்தாங்கன்னா இன்னிக்கு அவரோட ஓர்க்குக்கான விலைக்கு தமிழ்நாட்டிலேயே மிகப் பெரிய கோடீஸ்வரர் ஆயிருப்பார். யாருமே சொல்லமுடியாத ஒரு நிலையில இருந்திருக்கலாம். ஆனா அவர் பணத்தை ஒரு பெரிய விஷயமா மதிக்கவே இல்லை கடைசிவரைக்கும்.

ஓவியர் மருது : ரொம்ப calculative எல்லாம் கிடையாது அவரு. எல்லாரும் சொன்னமாதிரி 25 ரூபாய் கொடுத்த வங்களுக்கும் படத்தை கொடுத்திருக்காரு. 1000ரூபாய் கொடுத்தவங்களுக்கும் படத்தை கொடுத்திருக்காரு. 2000ரூபாய் கொடுத்த வங்களுக்கும் கொடுத்திருக்காரு.

சிற்பி முருகேசன் : சிங்காரவேலன் வந்து அகாடமியில இருந்தே ரொம்ப நெருக்கமா இருந்தார்.

ஓவியர் மருது : நாகராஜ் இருக்காரில்லையா அவர் தட்சிணாவோட shadowதான்.

கிராபிக்ஸ் teach பண்ணாரே. அவர் இல்லைன்னா நான் இல்லைன்னு நாகராஜ் சொல்லுவார். அவர் என்ன drawing பண்ணாலும் தட்சிணாவோட influence ஜாஸ்தியா இருக்கும்.

அவருடைய பிரிண்ட் making எல்லாத்துலயும் 20% தான் difference இருக்கும்.

சிற்பி முருகேசன் : அதாவது நாகராஜன்லாம் ரொம்ப வேண்டியவரு. தெரிஞ்சிருந்தா... ம்.. அன்னிக்கு பூரா அங்கேயே வந்து

நின்னுட்டு இருந்தாரு.

ஓவியர் சீவராஜ் : இது முதல் முறை... அழைச்ச அவங்களோட கருத்துகளைகேட்டு கட்டுரையாக கொண்டு வர்றது இது முதல் முறை. இதுக்கு முன்னாடி எந்த கலைஞர்களுக்கும், பத்திரிக்கைல கூப்பிட்டு இப்படி பண்ணதில்லை.

சிற்பி முருகேசன் : ஓவியர்களை கூப்பிட்டு பத்திரிக்கையில கொண்டு வர்றது இதுதான் முதல்முறை. தளத்துல ஓவியர்களுக்கு தனிஒருspaceகொடுக்கணும்னு கொடுத்திருக்காங்க. எத்தனையோ பத்திரிக்கைகள் வந்திருக்கு. ஓவியர்களுக்குன்னு ஒரு importance கொடுத்தது ரொம்ப கம்மி. கணையாழிலகூட நெறைய ஆர்ட்டிஸ்ட்டை introduce பண்ணாங்க. ஆனா அதைவிட தளத்துல ஒரு முக்கியத்துவம் கொடுத்திருக்காங்க. வசந்தன்... நீங்க சொல்லுங்க..

ஓவியர் வசந்தன் : எனக்கு வந்து சாரை ஒரு டீச்சராத் தெரியும். நான் படிச்ச முடிச்சுட்டு இங்க இல்ல. நான் abroad போனதினால... இப்ப நடுப்புற போயிட்டு வந்துட்டும் இருந்ததினால் சார்கிட்ட நல்ல பழக்கம். இப்ப ஒரு 4 வருஷமா செட்டில் ஆகி இங்கத்தான் இருக்கேன். நான் பெரும்பாலும் விஸ்வத்தையும் தட்சிணா சாரையும் சேத்துத்தான் பாத்திருக்கேன். எங்க போனாலும் ரெண்டு பெரும் twins மாதிரி எப்போதும் இருந்துக்கிட்டு இருப்பாங்க. சார் வந்து கடைசிவரைக்கும் sculptorஆக work பண்ணிட்டு இருந்தார். சோழ மண்டல், தக்ஷிண சித்ரா பாத்துட்டு கருணாமூர்த்தி வீட்டுல இருக்கும்போது அவர் என் கையை பிடிச்சுப்பாரு. இரும்பு மாதிரி இருக்கும். என் கைக்கும் அவர் கைக்கும் சம்மந்தமே இல்லாம ரொம்ப hardஆக இருக்கும்.

‘ஏன் சார் இப்படி’ன்னு கேட்டா அது அப்படித்தான் அப்படிம்பாரு. சுத்தியல் மாதிரி இருக்கும் அந்த கை. தொடர்ந்து work பண்ணிக்கிட்டே இருந்ததுனால கை அந்தமாதிரி ஸ்ட்ராங்காக இருந்திருக்கு.

சிற்பி முருகேசன் : தட்சிணா சாருக்கு கோபம் வந்து பாத்திருக்கீங்களா?

ஓவியர் வசந்தன் : நான் பாத்ததில்ல. சார் இறந்துட்ட பிறகு அவரை பத்தி ஒரு ஆர்ட்டிகல் ஹிந்து பேப்பர்ல வந்திருந்தது. ஒரு பக்கம் சாரோட வாட்டர் கலர் *portrait* வந்திருந்தது. அதுல பாத்திங்கன்னா அந்த *sculpt* டும் வாட்டர் கலர் *work* க்கும் பெரிய வித்தியாசம் தெரியாது. ரெண்டுத்துலயும் *same style of work* இருக்கும்.. அதை நான் முக்கியமான ஒரு விஷயமா பாக்கறேன்.

ஓவியர் சிவராஜ் : 2008ல கல்லூரி முடிச்சேன் நானு. சாரை முதல் முதலா பார்த்தேன். சீனியர்ஸ் எல்லாம் சார் நல்ல *sculptor* பான்னு சொன்னாங்க.. அவர் தோற்றத்தை பாத்துட்டு 'இவர்கிட்ட பேசமுடியுமா'ன்னு நெனச்சேன்.

2008ல கல்லூரி முடிச்சப்பறம் லலித் கலா அகாடமியில *join* பண்ணும்போது சார் கூட நெருங்கி பழகற ஒரு அற்புதமான தருணம் எனக்கு கிடைச்சது. கடைசிவரைக்கும் ரொம்ப நெருக்கமா பழகியிருந்தார். ரொம்ப எளிமையான மனிதர். எப்பவுமே நெகடிவ் ஃபோர்ஸ் இருக்காது. எல்லாமே பாசிடீவ்தான். 'ஏன் சும்மா உக்காந்துட்டு இருக்கேன்னு கேப்பாரு.

“சார் *material* இல்ல சார்’ அப்படின்னு சொன்னா பேப்பர் எடுத்து *drawing* பண்ணு அப்படின்னு ரொம்ப *casual* ஆக சொல்லுவாரு. *work* பண்ணிட்டு இருக்கும்போது எனக்கு கொஞ்சம் *clay* கொடு... நானும் *work* பண்ணேன்னு சொல்லுவாரு. எல்லாத்தையும் ஷேர் பண்ணிப்பாரு. எப்பவுமே ஃபிரெஷா *shave* பண்ணிஇருப்பாரு. ” சார்.. நீங்களே *shave* பண்ணிப்பீங்களா” ன்னு கேப்பேன். ‘. நான்தான் பண்ணிப்பேன்’ அப்படின்னுவாரு. ஏன்னா *professionals* பண்ண மாதிரி அவ்வளவு கிளீனாக இருக்கும்.

நான் நேஷனல் கேம்ப் போனப்போ அவரோட *machine* தான் கொடுத்து அனுப்பியிருந்தாங்க. கட்டிங் *machine*..

நான் *camp* அட்டென்ட் பண்ணும்போது சென்னையில இருந்து வர்றேன்னு சொன்னவுடனே ‘தட்சிணாமூர்த்தி சார் எப்படி இருக்காங்க? ரொம்ப *hard worker*. ” அப்படின்னு சொல்லி அவங்க *experience* எல்லாம் ஷேர் பண்ண ஆரம்பிச்சாங்க. நாங்க எல்லாம் சின்ன சின்னதா *stone choose* பண்ணும்போது அவர் மட்டும் பெரிய *stone choose* பண்ணுவாரு.. எப்படி முடிப்பாருனு யோசிக்கும்போது, எங்களைவிட அவர்தான் சீக்கரம் முடிச்சிருப்பாருன்னு அவரைப் பத்தி வியப்பா பேசுவாங்க. எனக்கு ரொம்ப ப்ரௌடா இருந்தது. நம்ம நாட்டுல இருந்து ஒருத்தர் இப்படி எல்லாம் பண்ணியிருக்காரே. நான் டெரகோட்டா பண்ணேன்னா சார்தான் எனக்கு *inspiration*. அவர் டெரகோட்டா பண்ண உக்காரும்போது, *feel* பண்ணும்போது, *clay apply* பண்ணும்போது, ரசிக்கும்போது, அவரோட *style* ஒண்ணொண்ணும் நான் பாத்திருக்கேன். ஏதாவது கமென்ட் பண்ணிட்டே பேசிட்டு இருப்பாரு. *stone*ல, *drawing*ல எல்லாத்துலயும் அவர் பீல் பண்ணி கரெக்டா கொண்டு வருவாரு. என் முதல் கண்காட்சியை சார்தான் திறந்து வெச்சாரு. ரொம்ப பாசிடீவான *energy*. ‘நீ *work* பண்ணிகிட்டே இரு’ அப்படின்னு *encourage* பண்ணுவாரு. சாரோட *client* தான் என்னோட முதல் *work* ஐ வாங்கனாரு. சார் *work* பாக்க வரும்போது என்னை *introduce* பண்ணாரு. அப்பதான் *first* காஸ்ட்டிங் பண்ணி வெச்சிருக்கேன். பாத்து வாங்கினாரு. வர்றவங்க எல்லார்கிட்டயும் என்னை *introduce* பண்ணுவாரு. ‘இவன் நல்லா பண்ணான்பா அப்படின்னு சொல்லுவாரு. ரொம்ப பாசிடீவான எனர்ஜியுடைய ஒரு நல்ல மனிதர்.

சிங்காரவேலன் : நான் கும்பகோணம் காலேஜ்ல படிச்சிட்டு இருக்கும்போது சார்தான் எனக்கு வாத்தியாரு. அதுக்கப்பறம் அகாடெமிக்கு வந்தப்பறமும் அவர்தான் எனக்கு வாத்தியாரு. என்னுடைய *work* எல்லாம் அவருடைய *style* லத்தான்

இருக்கும். அவர் மாதிரியே பண்ணிட்டு அவர்கிட்டே கொண்டுபோய் காட்டி “சார்.. எப்படி இருக்கு சார்?” “அப்படின்னு கேட்பேன்

(சிரிப்பு)

“நல்லா இருக்குய்யா” அப்பிடின்னு சொல்லுவாரு. “ஏன் என் work மாதிரியே பண்ணே?” ன்னு ஒரு வார்த்தை கேட்டது கிடையாது. அவருக்காக நெறைய work நான் பண்ணி இருக்கேன். ஒரு work முடிச்சுட்டு 45000ரூபாய் கொண்டுவந்து கொடுத்தாங்க... வெறும் 500ரூபாய் மட்டும் எடுத்துகிட்டு மீதி என்கிட்டயே கொடுத்துட்டாரு. ” எடுத்துனு போய்யா” அப்பிடின்னு சொன்னார்.

“சார்.. எதுக்கு சார் இவ்ளோ காசு எனக்கு?” அப்படின்னு கேட்டேன்.

“நீ போய் உன் wife கூட, பசங்களோட ஜாலியா இரு” அப்படின்னு சொன்னாரு. அவரு கூட ரொம்ப work பண்ணினால, இப்ப அவர் இல்லாதது எனக்குத்தான் பெரிய loss. ரொம்ப மிஸ் பண்ணேன். அவர் என்கூட இருந்திருந்தார்னா இன்னும் நெறைய work பண்ணியிருந்திருப்பேன். நெறைய project நாங்க பண்ணியிருக்கோம். இப்ப எல்லாம் யோசனை பண்ணி பாத்தோம்னு வெச்சுக்கோங்களேன்.. அவரு பண்ணும்போது சும்மா ஒரு drawing போட்டு, அதுக்கு மூஞ்சி இப்படி தூக்கிட்டு இருக்கும், அப்படி தூக்கிட்டு இருக்கும்.. உள்ள போயி sculpture பண்ணும்போதுதான் தெரியும். 7 அடியில ஒரு panel பண்ணோம்.

நான் நெனச்சேன்.. 'என்னாடா... இவர் ஏதேதோ பண்ணிகிட்டிருக்காரே”

ஒரு drawing போட்டு கட் பண்ணி கொடுய்யான்னு கேட்டார். நானும் கட் பண்ணி கொடுத்தேன். finish பண்ணி பாத்த பிறகு ஒவ்வொரு phase லயும் கார்டன்குள்ள இருந்து ஒரு மெசேஜ் அழகா pass பண்ணியிருந்தார்.

தளம் : ஒரு நிமிஷம்... பெங்களூர்லேர்ந்து எழுத்தாளர் கலைஞர் விட்டல்ராவ்

போன்லே பேசறார். சார்.. உங்க கருத்து சொல்றீங்களா

எழுத்தாளர் - ஓவியர் கே. விபடல் ராவ் வயங்களுரு. (அஸ்ஸிஸி ரூஸ்) : தட்சிணாமூர்த்தியை நான் வெகுகாலம் அறிந்தவன் art craft காலேஜ்ல இருந்த வரைக்கும். அதுக்கப்பறம் நான் மெட்ராஸ் ஆர்ட் கிளப்பல முக்கியமான உறுப்பினராய் இருந்தபோது தட்சிணாமூர்த்தி எனக்கு மிக நெருங்கிய நண்பராய் இருந்தார். என்னுடைய சில கருத்துகளில் அவருக்கு நாட்டம் இருந்தது. ஒரு கிராபிக் ஆர்ட் என்று சொல்லக்கூடிய பதிப்போவிய ஒரு நுணுக்கத்தை எங்களுக்கு இரண்டு மூன்று வகுப்பெடுத்தார். மிக அற்புதமாக wood கட், மற்றும் எட்சிங் என்று சொல்லக்கூடிய extracut முறை பதிப்போவியங்களை எங்களுக்கு கற்றுக்கொடுத்தார். இவ்வாறாக எனக்கு மூன்று வகுப்புகளுக்கு ஆசிரியராக இருந்திருக்கிறார். என்னுடைய உற்ற நண்பர்கள்... ஆதிமூலம், ராஜவேலு, தட்சிணாமூர்த்தி... இவர்கள் மூன்று பேரையும் என்னால் மறக்கவே முடியாது. தட்சிணாமூர்த்திக்கு எப்போதுமே 3 dimension என்ற ஒரு குறிக்கோளும், ஒரு கான்செப்ட், கொள்கைரீதியான ஒரு கருத்து உள்ளடக்கமும் அவருக்கு இருந்துகொண்டே இருந்தது. அவர் அதை தன்னுடைய ஓவியங்களிலும் கொண்டு வர முயற்சித்தவர். அதே சமயத்தில் அதற்குமேலே சிற்பங்களில் நாட்டம் செலுத்தினார். சிற்பங்களின் மூலமாக முப்பரிமாண உள்ளடக்கத்தை வெளிப்படுத்த ஒரு வாய்ப்பு, அது ஒரு நல்ல வாகனம் என்று அவர் சொல்லிக்கொண்டே இருப்பார். தட்சிணாமூர்த்தி, நான், காலம் சென்ற வெங்கட்சுவாமிநாதன் மூன்று பெரும் கலந்துகொண்ட ஒரு ஓவியக் கண்காட்சியை என்னால் மறக்க முடியாது. திரு. செழியன் என்று சொல்லக்கூடிய நெடுஞ்செழியன் அவர்கள் தன்னுடைய வரைபடங்கள், கோட்டோவியங்கள் கொண்ட ஒரு பெரிய கண்காட்சியை Arts and craft College மியூசியத்தில் ஏற்பாடு செய்திருந்தார். அதில் கலந்துகொண்டு உரையாற்றுவதற்காக என்னை,

சுவாமிநாதனை, தட்சிணாமூர்த்தியை மூன்று பேரையும் ஏற்பாடு செய்தார். தட்சிணாமூர்த்தி அந்த இடத்திலும் நெடுஞ் செழியனை அவர் வெளிப்படுத்திய மனித கிலேசங்களை, *sexual urge*, மனிதாபிமான சில தோற்றங்கள், ஆதங்கங்கள் இவற்றைக்கொண்ட கோட்டோவியக் காட்சியைத் தான் சுடுமண் ரீதியாக அதாவது டெரகோட்டா *forms*, சுடுமண் உருவ ரீதியான முப்பரிமாண ஒரு உணர்வை செழியனின் ஓவியங்கள் மூலம் காண்பதாக சொன்னார். எப்போதுமே தட்சிணாமூர்த்திக்கு முப்பரிமாணங்கள் மீது ஒரு அடங்காத ஆசை. அதைத் தன் சிற்பங்கள் மூலமாக, ஓவியங்கள் மூலமாக வெளிப்படுத்தி இருக்கிறார். அடுத்து வெங்கட் சுவாமிநாதன் பேசும்போது உலகளாவிய ஓவிய வெளிப்பாட்டை தன்னுடைய கற்பனை வெளியில் கண்களை அசைத்து அசைத்து ஒரு ஓவியம் தீட்டுவதுபோல காட்டினார். தட்சிணாமூர்த்தியும், வெங்கட் சுவாமிநாதனும் ஓவியக்கலையை பற்றி விரிவாக ஆழமாக பேசியபிறகு எனக்கு பேசுவதற்கு விஷயங்கள் இல்லாமல்போனது. அதை நான் வெளிப்படையாகவே சொன்னேன். பிறகு நான் வெறும் அந்த கோட்டோவியங்கள் மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு அதில் எனக்கு கிளுகிளுப்புட்டியவை, கவர்ந்தவை, பரவசப்படுத்தியவை பற்றி பேசினேன். தட்சிணா எனக்கு ஆசிரியராகவும், சக பேச்சாளராகவும் இருந்திருக்கிறார். இன்னொரு விஷயம்.. ஆதிமூலத்தினுடைய பிகினிங் தி லைன் என்ற மாபெரும் கோட்டோவியப் புத்தக வெளியீட்டு விழாவை நான் இங்கு குறிப்பிட வேண்டும். பிகினிங் தி லைன் எனும் ஆதிமூலத்தினுடைய கோட்டோவியங்கள் அடங்கிய புத்தகம் மிகுந்த மகத்தான புத்தகம். பொக்கிஷம். ஓவிய நுண்குழு, கூட்டத்தில் என்னையும் கலந்துகொள்ளுமாறு அழைத்தார்கள். தமிழ் நாடன், கந்தசாமி உரையாற்றினார்கள். அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது தட்சிணாமூர்த்தியும் பேசினார். தட்சிணாமூர்த்தி அந்த புத்தகத்தில் ஒரு கூறு

பற்றி குறிப்பிடுகிறார். அதில் எழுதியிருக்கிற ஒரு வார்த்தை கட்டிலம்... கண்ணை ஒரு முக்கியமான புலமாக பார்க்கும்போது அது எல்லாவற்றையும் பார்த்து அனுபவித்து மேற்கொண்டு சிந்திக்க வைக்கிறது. கட்டிலமென்ற ஒரு வார்த்தையை அது அநேகமாக ஈழத்தமிழர்களின் ஈழத்தமிழ் சொற்றொடர் சுவைப்பாட்டிலிருந்து வந்திருக்கலாம் என்று நான் நினைக்கிறேன். எனக்கு சரியாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் அது புதியதாக வந்த வார்த்தை என்பதை தட்சிணாமூர்த்தி எடுத்துச் சொல்ல மறக்கவே இல்லை. அதை இவ்வளவு ரசித்தார். அந்த புத்தகத்தில் கட்டிலம் என்ற வார்த்தையை ஒரு சின்ன *paragraph* ல சொல்லி இருக்கிறார் ஆசிரியர். இதுதான் தட்சிணாமூர்த்திக்கு உள்ள ஒரு சிறப்பு. ஒரு கலை உள்ளத்தை, கலை ரசிக்கத்தன்மையை, அவர் பெற்றிருக்கிறார். தானும் ஒரு கலைஞன் என்பதற்கு அப்பால் ஒரு சக கலைஞனை மேம்படுத்தி, பாராட்டி பெருமைபடுத்தினார்.

ராஜவேலுவைப் பற்றி அவர் அதிகமாக சொல்லுவார். ராஜவேலு எனக்கு ரொம்ப சீனியர். ராஜவேலு வகுப்பெடுத்துக்கொண்டிருக்கும்போது தட்சிணாமூர்த்தி உட்கார்ந்து கொண்டிருப்பார். அவர் பேசுவார். ராஜவேலு சரியாக கவனிக்கப்படாதவர் என்று சொல்லுவார். ராஜவேலு என்னுடைய மாவட்டத்தை சேர்ந்தவர். தட்சிணாமூர்த்தியைப்பற்றி இன்னும் சொல்ல இருக்கிறது.. அவரது படைப்புகளே அவருடைய உயர்வுக்கு, அவருடைய திறனுக்கு, அவருடைய நினைவுக்கு சாட்சியாக விளங்குபவை. இந்த ஒரு சின்ன சந்தர்ப்பத்தை கொடுத்ததற்கு, உங்களோடு பகிர்ந்து கொண்டதற்கு என்னுடைய நன்றி.

தளம் : ரொம்ப நன்றி.. சார் ரொம்ப அற்புதமா இருக்கு. அந்த கட்டிலமும் 3 Dimension பத்தி இங்க பேசிகிட்டே இருந்தோம். இங்க ஒரு பத்து ஓவியர்கள் இருக்காங்க. தட்சிணா மூர்த்தி கட்டிலம் என்ற வார்த்தையை குறிப்பிட்டு இருந்தாரு..

3 dimension ங்கிற விஷயம் சிற்பத்துல கிடைக்கறதால சிற்பத்தை அடாப்ட் பண்ண சொல்றாரு. சிற்பமும் ஓவியமும் எப்படி... மக்கள்கிட்ட யதார்த்த... அதாவது ரியலிஸ்டிக் சார்ந்து இருந்ததா இல்ல... இதை எப்படி வகைப் படுத்தணும்?

ஓவியர் மருது : செமி அப்ஸ்டிராக்டிவ்தான் அது.. அப்புறம் ஒரு form... deconstructive form. ஏற்கனவே இருந்ததை சிதைச்சு பண்ணுதுதான். எப்பவுமே அவர் form ஆகத்தான் யோசிப்பாரு. painting என்று வந்தாக்கூட form ஆகத்தான் யோசிப்பாரு. not line. only forms. semi figurative type.

தளம் : சிற்பத்தினுடைய உள்ளடக்கம் என்னவா இருந்தது?

ஓவியர் மருது : form தான். இட் கேன் பி ஃபீமேல் ஃபார்ம்... பார்மும் ஸ்பேஸும்.

மேஜரா female உம், landscape உம்தான்.

ஓவியர் மனோகரன் : ஓவியத்துல 2D தான் இருக்கு. 3D பண்ண முடியாது. அதனாலதான் அவர் சிற்பத்துக்கு வந்தாருன்னு நீங்க சொன்னீங்க. அது தப்பு.

தளம் : இல்லல்ல. அவரே அப்படித்தான் வரைந்ததா சொன்னாரு.

ஓவியர் மனோகரன் : painting ல 2D.. 3D ரெண்டுமே இருக்கு.

தளம் : சிற்பத்துல 3 dimesion பண்ணத்துக்கான வாய்ப்புகள் அதிகமா இருக்குன்னு சொல்லியிருக்காரு.

ஓவியர் மருது : எல்லோரும் அவருடைய painting உம் சிற்பமும் ஒரே மாதிரி இருக்குன்னு சொன்னாங்க. நான் அதை எப்படி பாக்கறேன்னா ஒரே உருவ அமைப்புல... தோற்றத்துல கிடையாது. structural ஆக.. drawing ம் sculpture ம் ஒரேமாதிரி இருக்குன்னா இதுல லைன், அதுல உளியால அடிச்ச கோடு.

same style of work அப்படின்னு சொல்லுவாங்க.

தளம் : tradition அப்படின்னு பாத்திங்கன்னா ஓவியத்துல temple tradition... அதே மாதிரி சிற்பத்துக்கும் tradition இருக்கில்லையா?

நவீன சிற்பம் என்று வரும்போது நமக்கு தெரிஞ்சு தனபால் சார், முருகேசன் சார், தட்சிணாமூர்த்தி சார்... ஒரு நாலஞ்சு பேரைத் தவிர மீதி யாரும்... .

ஓவியர் மருது : அப்படி சொல்ல முடியாது. இதுக்கு முன்னால ஜானகி ராமன் இருந்தாரு.

என்னோட கருத்து... . சார் நவீனமா இல்லை மரபான்னெல்லாம் யோசிக்காம அவருக்கு பிடிச்சதை அவர் செஞ்சாரு.

ஓவியர் வசந்தன் : அப்படி சொல்லமுடியாது. நம்மகிட்ட கோயில்ல எல்லாம் மரபு சார்ந்த sculpture இருக்குது. காலேஜுன்னு வரும்போது western கல்ச்சர் பாதிப்பு வந்து, anatomy யை base பண்ணி, நாம drawings, sculpture எல்லாம் பண்ணோம். இப்ப வந்து அதை study பண்ணியாச்சு. study பண்ணி அதை உள்வாங்கி அதை simplify பண்ணி இவங்ககிட்ட வெளிப்படுத்துவாங்க. simplify பண்ணி வெளிப்படுத்தறதுதான் தட்சிணா சார் செய்த method. அப்படிதான் நாம கொண்டுவரணும்.

ஓவியர் விஸ்வம் : நான் மறுக்கல. கோவிலில் சாமுத்திரிகா லட்சணப்படிதான் பார்க்க முடியும். ஆனா இவருடைய sculpture ல சாதாரண மக்களையும் பார்க்க முடியும். குள்ளமா இருக்கறவங்களை பண்ணியிருப்பாரு. உயரமா இருப்பவங்களை பண்ணியிருப்பாரு. அழகுக்கறதை எல்லாம் தாண்டி... வேற... உணர்வு சார்ந்து பார்க்க முடியும். சாதாரணமாவே அவரு அப்படித்தான் நிப்பாரு. அவரே கை இப்படி வெச்சிட்டு நின்னாருன்னா sculpture நிக்கறமாதிரியே இருக்கும்.

அவர் தனக்கு தானே முத்திரை குத்திகிட்டு என்னுடையது இப்படித்தான் இருக்கும்னு

சொன்னதில்ல. அவர் அனுபவரீதியா எப்படி உணர்ந்தாரோ அதை அப்படியே கல்லுல செதுக்குவார். உதாரணத்துக்கு ரோட்ல உட்கார்ந்துகிட்டு இருக்கற பெண் வேலை செய்யற பெண்.

வெளியில அதுக்குன்னு எடுக்கறதில்ல. *techniques different* ஆக இருக்கலாம். கல்லுரியில நாம படிச்சது வேற வேற விஷயங்களுக்கு வழி திறந்துவிட்டிருக்கு.

அவரு மேஜரா பண்ணியிருக்கிறது *female form*. ரொம்ப *rare* ஆகத்தான் ஆண்கள் *form* பண்ணியிருந்தாரு. அவர் ஆண் *sculpture* பண்ணி இருந்தா அது அவரை மாதிரியே தெரியும்.

அவர் செய்த 2, 3 ஆண் உருவங்கள் டிராபிக்ல பாத்திருக்கேன். கிட்டத்தட்ட அவர்மாதிரியே தெரியும். நான்கூட என்ன சார் இப்படி இருக்குன்னு கேப்பேன். அதுக்கு அவரு அது அப்ப பண்ணது அப்படின்னு சொல்லுவாரு.

birds நெறைய பண்ணியிருந்தாரு கடைசியில.

ஓவியர் மருது : *birds* எல்லாம் 1977லையே செய்திருக்காரு... எப்பவுமே செய்வாரு.

moon, sun எல்லாம் வெட்டுனமாதிரி *form*ல பண்ணியிருப்பாரு.

ஓவியர் விஸ்வம் : ரெண்டு மூணு *bird*ஐ தலைகீழாக செதுக்கி இருந்தாரு.. என்னன்னு கேட்டா சந்தோஷத்துல பறக்குது.. உருளுது.. அப்படின்னு சொல்வாரு.

அவர் விமர்சனம் பத்தியெல்லாம் எந்த கவலையும் பட்டதில்ல. அவர் நடத்திய பெரிய விழா ஒண்ணு *museum*க்கு உள்ள நடந்தது. அவர்தான் அகாடமியிலிருந்து நடத்தறாரு. அவரை விமரிசனம் பண்ணி ஒரு ஸ்டாலே வெச்சிருந்தாங்க.

அவர் எதைப் பத்தியும் விமரிசனம் பண்ணதே இல்லை. அதே மாதிரி ஒருத்தர் சொலறாங்கன்னு அதை எடுத்துகிட்டு அவரை திட்டறதோ, விமர்சனமோ பண்ணது கிடையாது.

தளம் : ஓவியத்துக்கான *concept* வெளியில

இருந்து ஒரு சிலது நம்மகிட்ட வந்தமாதிரி சிற்பத்துக்கான காள்செப்ட் ஏதாவது கடன் வாங்கி இருக்கோமா? அதாவது உள்ள வந்திருக்கா?

ஓவியர் மருது : அப்படி இல்ல. *Madras school of arts*ல சீனியர்மோஸ்ட் பியூபில் உள்வாங்கியதன்மூலமாக அடுத்தடுத்த சந்ததிக்கு கிடைச்சது. இன்னொண்ணு *first modernized model* என்று விதவிதமா பலபேரு குழப்பி வெச்சிருக்காங்க. ஒரு *stage*க்கு பிறகு ஒரு இசமெல்லாம் கிடையாது. *individuality*தான். அவர் என்ன செய்றாரோ அதுதான். இதுவரை வரைஞ்சதன் *influence*, எல்லாத்தையும் கிராஸ் பண்ணி வர்றான். எனக்கு *folk form*ல இருந்து பாதி கிடைக்குது. எனக்கு

முன்ன இருந்த டீச்சர்கள் பண்ணதை பாத்ததிலிருந்து எனக்கு *experience* கிடைக்குது., கூட படிக்கறவன் பண்ணது பாத்து கொஞ்சம் *learn* பண்ணிக்கலாம். அப்பறம் பல்வேறு நிலைகள். பல்வேறு *movements..* நடந்ததில்ல? பத்து பத்து வருஷம். எல்லாமே *after modern period, individual expression*தான். தனித்துவமான அடிப்படை. என்ன வேணும்னா இருக்கலாம். எதுவும் அவனை *inspire* பண்ணி இருக்கலாம். அதை *classify* பண்ண முடியாது.

ஓவியர் விஸ்வம் : ஒரு பேரை வெச்சு கட்டமைக்க முடியாது. நெறைய விஷயங்கள் வெளியில இருந்து வந்தது. இதை எல்லாம் தவிர்க்க முடியாது. சாப்பிடறது முதல்கொண்டு டிரஸ் பண்ணிக்கறது எல்லாமே.. *inspiration*தான். எப்படியும் ஒண்ணு ரெண்டு நமக்கு தெரியாமயே உள்ள வந்துடுது. இப்ப *individual*தான்.. என் *painting..* நான் என்ன பண்ணேன் அப்படிங்கறதுதானே ஒழிய இதுக்கு பெரிய இசம்னு பேரை சொல்லிக்கிட்டு இருக்க முடியாது.

ஓவியர் மருது : 100 வருஷமா என்னென்ன மாதிரியான ஊடகங்கள் மூலமாக என்னென்ன விஷயங்கள் எந்தெந்தமாதிரி வந்து சேர்ந்திருக்கோ அது எல்லா கலைகளையும் பாதிச்சிருக்கு.

அது ஒருத்தரைத் தொடும்... ஒருத்தரை தொடாது. வேற ஒரு பகுதியில ஒருத்தரை தொடும்.

ஓவியர் ஹனிபா : இன்னொண்ணு என்னன்னா *western*ல இருக்கில்ல சார்.. அவங்க வணிகரீதியான சிற்பங்களைத்தான் பண்ணியிருக்காங்க. ஒரு உருவத்தை படைக்கும்போது யாராவது ஒருத்தங்க சொல்லித்தான் படைக்கறாங்க.

ஓவியர் மருது : நீங்க மிடவல் *period* எடுத்தாலும்கூட 100 வருஷம் எல்லாரும் ராஃபைலையே பண்ணாங்க. அதுதான் *safe*. இது *unsafe*. ஐரோப்பாவே 150 வருஷம் ராஃபைலைத்தான் *copy* பண்ணிச்சு.

copy பண்ணனும்னு இல்ல. அவனுக்கு அதுதான் எட்டிச்சு. ஏன்னா அன்னிக்கு இருக்கற *community perspective* அதுதான். இன்னிக்கு அப்படி இல்ல. *communication* உடனே கிடைக்குது. அப்படி ஒரு இடம் வந்திடுச்சு.

அன்னிக்கு இருந்த நிலை வேற. *War*க்கு முன்னாடி *piralism*ன்னு ஒரு *kind of people* செஞ்சாங்க. ஏன் வந்துச்சு? அதுக்கு ஒரு ரீசன் இருக்கு. *romantism*ன்னு சொல்றாங்க. *Romantism actual*ஆக இலக்கியத்துக்கு முதல்ல வரல. *painting, sculpture*க்குத்தான் வந்துச்சு. இதைப் பாத்துதான் *literary persons* பண்ணாங்க. *post modern* அப்படின்னு இன்னிக்கு சொல்றோம். *post modern* அப்படின்னு சொல்ற *word*, இம்ப்ரஸ்ஸனிஸ்டுக்கு பிறகு... அதுதான் விடேர்ச்சர்க்கும் போச்சு. *post modern 1920*க்கு பிறகு. *contemporary*ங்கறதுதான் *modern..*

இதை எப்படி சொல்லலாம்ன்னா ஒரு போர் நடக்கும். அது யுத்தம்... உலக மகா யுத்தம்.. அடுத்த உலக யுத்தம் வரும்போது முன்னாடி நடந்த யுத்தத்துக்கு முதல் உலக யுத்தம் அப்படின்னு பேர் மாறுது. *Metamorphosis*தான். ஒரு *moon view*ல இருந்து, மேல இருந்து பார்க்கும்போது புரியற விஷயங்கள்தான். எல்லா இசமும் தெரியும். ஓவியங்கறது படிப்படியாக... நானாகட்டும், விஸ்வமாகட்டும், எல்லாத்தையும் நாம உள்வாங்கறோம். இதுக்கப்பறம் என்மூலமா வரும் என் சந்ததி மாதிரி இன்னொன்னு வரப்போகுது. இந்த அடையாளங்களை எல்லாம் தாங்கி அது வேற மாதிரி *individual*ஆக வரும்.

அவர் நெறைய கமிஷன் ஓர்க் பண்ணியிருக்கிறார். டெல்லி பார்லிமெண்ட்ல இருக்கு.

ஓவியர் விஸ்வம் : நானும் அவரும் ஹைதராபாத் போயிருந்தோம். அந்த இடத்துல ஆதி சார் படம் காந்தி படம் எல்லாம் வெச்சாங்க. அப்ப போயி ஒரு மாசம் நானும் தட்சிணாவும் இருந்தோம்.

அப்ப அவரை மும்ல *casual dress*ல படம் எடுத்திருக்கேன். அவர் ஏதோ ஒரு பொருளை எடுக்கறமாதிரி நான் படம் எடுத்திருக்கிறேன். *architect* கூட சேர்ந்து நெறைய பண்ணியிருக்கிறார். *Garden specialist*கூட சேர்ந்து நெறைய *sculptures* பண்ணி இருக்கிறார். *Terracotta appearance* நெறைய பண்ணி இருக்கிறார். சேலத்துல நெறைய இருக்கு.

ஓவியர் மருது : இந்தியன் கம்ப்யூனிஸ்ட் மாநாடு நடந்தது. காமராஜ் அரங்கத்துலதான் நடந்தது. ஓவியங்களும் வெச்சிருந்தாங்க. அவருடைய *terracotta*வையும் *display* பண்ணியிருந்தோம். ஆதியோட *paintings*உம் வெச்சிருந்தோம். அப்ப இந்திரஜித் எல்லாம் *visit* பண்ணிட்டு, ஆதியையும் மத்தவங்களையும் பாத்துட்டு 'ஓவியர்கள் என்ன இவ்வளவு சிம்பிளா இருக்காங்க' அப்படின்னு சொன்னார். *terracotta* பக்கத்துல நின்னுட்டு இருக்கறமாதிரி *photo* எல்லாம் இருக்கு. மறுநாள் பரதன் வந்து சொன்னாரு "ஓவியர்களை இங்கேயே வெச்சிகிட்டு அகாடமி மாதிரி இங்கே வந்துட்டு போயிட்டு இருக்கற மாதிரி அவங்களுக்கு இடம் கொடுங்கய்யா"னு நல்லகண்ணு தோழர் இருந்தவரை இருந்தது. பாண்டியன் வந்தப்புறம் இல்லை. அந்த மாநாட்டுல ஓவியத்துக்காக பரிசெல்லாம் கொடுத்தாங்க. ஆதி, தட்சிணா அவங்கெல்லாம் அதுல கலந்துகிட்டு அங்க இருந்தாங்க.

சிற்பி முருகேசன் : தட்சிணா மூர்த்தி கடைசி மூச்சு இருக்கறவரை உழைச்சாரு. தட்சிணாமூர்த்தியோட *inspiration* இப்ப எல்லாருக்கும் இருக்கு.

அவருடைய *work* னாலயும், உழைப் பினாலயும், அவருடைய மனிதாபிமான அணுகுமுறையாலும் எல்லாராலும் பாராட்டப் படவேண்டிய ஒரு மனிதர். சிலராவது சிலரைப் பத்தி சிலது மட்டும்தான் சொல்லலாம். ஆனா அவரைப்பத்தி எந்தவிதமான குறையும் சொல்றதுக்கு இடம் கிடையாது. அவரே

யாரைப் பத்தியும் குறை சொன்னதில்ல. மத்தவங்களைப் பத்தி புறம் பேசறதுங்கற வேலையே அவர்கிட்ட கிடையாது. அதை நினைக்கவும் மாட்டாரு. அப்படிப்பட்ட ஒரு நல்ல மனிதர். மத்தவங்களுக்கு தன்னால முடிஞ்ச அளவுக்கு உதவி பண்ணனும்னு நினைக்கறவர். அவர் பணத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காதவர். மனிதப்பண்புக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தவரு. அவர் ஒண்ணும் பெரிய பணக்கார குடும்பத்திலிருந்து வரல. சாதாரண குடும்பத்திலிருந்து வந்தவர்தான். அவர் தன்னை அந்த அளவுக்கு பண்படுத்திகிட்டார். பண்பட்டு மத்தவங்ககிட்ட நடந்துக்கறது பெரிய விஷயம்.

ஓவியர் மருது : 'இனி'யில தட்சிணாவைப் பத்தி மோகன் எழுதியிருந்த கட்டுரையை நான் படிச்சேன். 'இனி' பத்திரிக்கைக்காக சாரங்கன் போய் படம் எடுத்ததுக்கு முழுக்க முழுக்க காரணம் நான்தான். இது மோகனுக்கே தெரியாது. சாரோட படம்தான் முதல்ல வரணும்னு சொல்லி சாரங்கனை இழுத்துட்டுபோயி காலேஜ் லீவ் அன்னிக்கு *wholeday* போயிருந்து அந்த படங்களை எல்லாம் எடுத்தோம். அந்தப்படங்கள்தான் பத்திரிக்கையில் வந்துச்சி. அதுக்கு நான்தான் செலவுபண்ணி *Film* வாங்கினேன்.

தளம் : இப்ப *school of arts*ன்னு சொல்லி இருக்கறமாதிரி, சிற்பத்துக்குன்னு ஒரு *tradition school* இருக்குதா? ஆதின்னா ஒரு *tradition*, தட்சிணாமூர்த்தின்னா ஒரு *tradition*... அதாவது மூவ்மென்ட் ஆக...

ஓவியர் மருது : அப்படின்னெல்லாம் ஒண்ணும் இல்ல. மெட்ராஸ்ல சென்னை *school*. அவ்வளவுதான்.

தளம் : இந்தியாவில தனி இடம் இருக்கா ?

ஓவியர் மருது : *Madras movement* தான் இந்த *whole activity*யையும் பணறது.

என்னுடைய அபிப்பிராயம்... *movement* ஆக இருந்தது.. அது எப்பவோ செத்துடுச்சு.

ஓவியர் சிவராஜ் : ஒரு *periodal movement* வந்து அதன்பின்பு வேறமாதிரி ஆகி, *individual* ஆக இயங்கி தனித்தனியா ஆயிடுச்சு.

ஓவியர் மருது : ஆதி சார் ஒரு புக் போட்டார். பாஸ்கரனும் போட்டிருக்காரனு நினைக்கறேன். *Government* போட வேண்டியதுதானே.. *Government* செய்யலாம். அகாடமி செய்யணும். ஓவியங்களுக்காக செய்யணும். அது எல்லாமே செயல்படாம போயிடுச்சு.

ஓவியர் விஸ்வம் : *atleast* ஒரு சின்ன புத்தகத்தையாவது கொண்டு வர்றத்துக்கு நாம் எல்லாம் சேர்ந்து ஏதாவது செய்யணும்.

ஓவியர் மருது : அகாடமி ஓவியங்களைபத்தி போட்டாங்க. அதுலயே பாதிபேரை விட்டுட்டாங்களே

சிற்பி முருகேசன் : அகாடமி கூட எடுத்து செய்யணும்னா ஒரு *movement* டே இல்லாம போச்சே. இன்னிக்கு தமிழ்நாட்டை பொருத்தவரைக்கும் எல்லா *artist* மே *individual* ஆக *work* பண்ணாங்களே ஒழிய கலெக்டிவ் அப்ரோச்சே கிடையாது. அவங்கல்லாம் ஒண்ணா சேருவதற்கு ஒரு இடமும் கிடையாது. *artist* சாமியாருங்கெல்லாம் சேர்ந்திருக்கறத்துக்கு ஒரு மடமே கிடையாது.

ஓவியர் மருது : பெட்டி பாலிடிக்ஸ் எல்லாம் நெறைய இருந்துச்சு. நாங்கள்லாம் *independent* ஆனத்துக்கு காரணம் கூட பெட்டி பாலிடிக்ஸ்தான். வேற ஒண்ணும் கிடையாது.

ஓவியர் விஸ்வம் : நீங்களும்போய் அதையே செஞ்சிங்களனு வெச்சுக்கோங்களேன். அப்பறம் படம் வரைய மாட்டீங்க.

சிற்பி முருகேசன் : இவரு *tradition* *tradition* அப்படின்னு சொல்றாரே. *tradition* அப்படிங்கறது என்னன்னு கேட்டீங்கன்னா எல்லாம் சேர்ந்து ஒரு இடத்துல உட்கார்ந்துகிட்டு அதையே செஞ்சுகிட்டு இருக்கறதுதான் *tradition*.

இப்ப அதெல்லாம் இல்ல. எல்லாம் *individual* தான்.

ஓவியர் விஸ்வம் : தட்சிணா சார் இன்னும் ஒரு பத்து வருஷம் இருந்திருப்பார். மத்தவங்கமாதிரி அவருக்கான ஒரு இடம் அமையல.

தளம் : உண்மைதான். அது ஒரு *point*.

ஓவியர் விஸ்வம் : அகாடமியை எடுத்துகிட்டிங்கன்னா *renovation* க்கு பிறகு.. ஒண்ணரை வருஷம் இயங்காத ஒரு நிலையில்தான் இருக்கு. அங்க இயங்கறதன்மை இருந்தா நல்லா இருக்கும். அதுதான் மிகப் பெரிய கவலை.

ஓவியர் சிவராஜ் : அகாடமி *work* பண்ணாலும், பண்ணலைன்னாலும் வந்திடுவாரு. அங்க இருப்பாரு. டோட்டலாக *renovate* பண்ணாங்க. இளைஞர்கள் நெறையபேருக்கு, அதாவது அங்க இருக்கறவங்களுக்கு இடம் கொடுக்கணும்னு சொல்லி, *already* இருந்தவங்களை *vacate* பண்ண சொன்னப்போ நெறைய பேரு *vacate* பண்ணலை. கீழ இருந்த *sculptor* க்கும் இடர்ப்பாடு வந்தது.

சார் காலேஜ்ல *work* பண்ணாரு. வெளியில *work* பண்ணாரு. எங்க வேணாலும் போயி *work* பண்ணாரு.

ஆனா எங்க எல்லாரையும் அங்க மீட் பண்ணுவாரு.

கல்லெல்லாம் வெளிய தூக்கி போட்டுட்டாங்களே என்ற கவலை அவருக்கு இருந்தது.

ஓவியர் விஸ்வம் : *state* மூலமாக, *state* அகாடமி மூலமாக வளர்ந்து வர்றதுல *government* க்கு எந்த பங்களிப்புமில்ல. *national* லெவல்ல *staff* கிடையாது. ரெண்டு மூணு பேரை வெச்சு காலம் தள்ளறாங்க.

renovation பண்ணிட்டிருந்தாங்க இல்லையா. கடைசியில இவர் ஃபீல் பண்ணிக்கிட்டு இருந்தாரு. "நான் வெச்ச

மரம்.. நான் தண்ணி ஊத்தன மரம்.” அப்படின்னு சொல்வாரு. கடைசிவரை அங்க வந்துட்டுதான் இருந்தாரு.

ஓவியர் மருது : அகாடமியே workshop space மாதிரி இருந்தது. அதனால் தினம் அங்க வந்துட்டுதான் இருந்தாரு.

சிற்பி முருகேசன் : இன்னிக்கு அந்த independency காலேஜ்ல கூட கிடையாதே. நாங்கள்லாம் work பண்ணும்போது night எல்லாம் அங்கேயே படுத்துகிட்டு அங்கேயே work பண்ணிக்கிட்டு இருந்தோம். இன்னிக்கு எத்தனை பேரு அந்தமாதிரி இருக்காங்கன்னு தெரியல.

இப்ப இப்படி இருக்கறத்துக்கு காரணம் இப்ப யாரும் represent பண்ணறில்லை. முன்னால ஒரு movement இருந்தது. வருஷாவருஷம் யாராவது பம்பாய்லயோ மத்த இடத்திலையோ போயி represent பண்ணிட்டு இருந்தாங்க. இவரு சொன்னமாதிரி பணிக்கர் ஒரு traditionஐ create பண்ணாரு. என்ன பண்ணார்ன்னு கேட்டிங்கன்னா ஒரு association மூலமாக வருஷா வருஷம் ஒரு exhibition வெச்சார். பணிக்கருடைய தலைமையின் கீழ் work பண்ணாங்க. இப்ப நீங்க யார் அந்தமாதிரி பண்ணீங்க? கலெக்டிவாக போனீங்கன்னா சேர்த்து பத்து படம் இருபது படம்கூட வைக்கலாம். ஆனா ஒரே ஆளு 20 படம் எடுத்துப் போகணும்னா சிரமம் இருக்கு இல்லையா?

நாங்க இருக்கும்போது வருஷா வருஷம் வெளியில போயி ஒரு exhibition வைக்கணும்ன்னு ஒரு proposal கொடுத்தாங்க. அதுக்கு அரங்கநாயகம் ஒத்துகிட்டாரு. படைப்புல நீங்க ஒரு தனித்தன்மையை உருவாக்கறீங்க. அதுக்கும் கலெக்டிவ் அப்ரோச்சுக்கும் சம்மந்தம் இல்ல. கலெக்டிவ் அப்ரோச்சோட ஒரு மனசா எல்லாரும் சேர்ந்து ஒரு movementஐ create பண்ணணும். இன்னிக்கு நீங்க என்ன நினைச்சுகிட்டாலும் சரி. பணிக்கர் ஒரு பிளான் பண்ணி retire ஆகறதுக்கு முன்னால இவங்க

எல்லாரையும் பயன்படுத்தி ஒரு சோழ மண்டலை உருவாக்கினார். வேற யாரும் பண்ணலையே. முதல் முதல்ல கன்னியப்பன் குடிசை போட்டாரு. ராத்திரி ஒரு மணிக்கு வீட்டுக்கதவை தட்டறாரு கன்னியப்பன். வெளியில மழை. புயல். காத்துல குடிசை எல்லாம் போச்சு. அடையார் வழியாக நடந்து வந்து அங்கிருந்து வண்டியை புடிச்சு வீட்டுக்கு வந்தார். அந்த அளவுக்கு கஷ்டப்பட்டு உருவாக்கினார். இப்ப சோழமண்டல்கறதே ஒரு mapல வந்துடுச்சி. அதை ஒத்துக்கறீங்களா?

ஓவியர் விஸ்வம் : mapல வந்திடுச்சு சார். ஆனா fieldல அங்க ஒண்ணுமே இல்லையே.

ஓவியர் சிவராஜ் : workல சொல்றாங்க

சிற்பி முருகேசன் : இன்னிக்கு art கலைன்னு எடுத்துகிட்டீங்கன்னா சோழ மண்டல், தக்ஷிண சித்ரா ரெண்டுதான் வருது. உங்க college of artலே வரலை.

இன்னனைக்கு magazineல போடும்போது, ஒரு ஆங்கில ஏடு அதுல art topicல சோழ மண்டலைப் பத்தி எழுதறான். தக்ஷிண சித்ராவைப் பத்தி எழுதறான். College of arts இருக்கானே தெரியலை.

ஞானகூரியன் : இது government செக்டார் சார். அது பிரைவேட்.

சிற்பி முருகேசன் : விஸ்வம்... சோழமண்டலுக்கு உள்ள என்ன நடக்குதோ இல்லையோ name established.. அதை ஒத்துகிறீங்களா?

ஓவியர் விஸ்வம் : எப்படி establish பண்ணாங்கங்கறதுதான்.

சிற்பி முருகேசன் : establish பண்ணாங்க. நாலு artistஐ வெச்சுகிட்டு வருஷாவருஷம் ஏதோ ஒண்ணு பண்ணாங்க இல்லையா?

ஓவியர் மருது : அதாவது ஒரு லீடர்ஷிப் பெர்சனாலிட்டி இல்ல. அப்பறம்... நான் ஒப்பனா சொல்றேன். 25 வருஷமா மெட்ராஸ் workல ஒரு vigour இல்ல. அதை நீங்க ஒத்துக்கணும். டெல்லி,

பம்பாய்க்காரனே அதை சொல்றான். அதைப் பேசறான். அன்னிக்கு இருந்த vigour இன்னிக்கு இல்ல.

சிற்பி முருகேசன் : நானும் ஆதி எல்லாம் critics வருமானனு எதிர்பார்த்திட்டு இருப்போம். illustrated weeklyல எல்லாம் எழுதிகிட்டு இருந்தாங்க.

ஓவியர் மருது : அந்த பக்கத்துல இருந்து இந்தப் பக்கம் வியாபாரத்தை கொண்டு வர்றதுக்காக ஒவ்வொரு ரயில்வே stationலயும் கொண்டு வந்து வெச்சாங்க.

சிற்பி முருகேசன் : கொச்சின்ல இன்டர்நேஷனல் லெவல்ல பண்ணாங்க. அந்தமாதிரி இங்க யார் பண்ணாங்க?

இன்னிக்கு individualஆக project பண்ணோம். தப்பில்ல. ஆனா கலெக்டிவ் projection இருக்கா? இதுதான் என்னுடைய கேள்வி.

இன்னிக்கு பந்த அப்படின்னு வெச்சிருக்கான். எல்லாக் கட்சிக்காரனும் சேர்ந்து வைக்கறான். ஏன் வைக்கறான்? அரசுக்கு ஒரு விஷயம் தெரியப்படுத்தணும் என்னும்போது ஒரு கலெக்டிவ் approach வருது. ஆனா அந்தமாதிரி தமிழ்நாட்டுல ஆர்ட்டிஸ்டுங்ககிட்ட கலெக்டிவ் அப்ரோச் இல்ல.

ஓவியர் மருது : நீங்க சொல்றது கரெக்ட் சார். அன்னிக்கு ஆர்ட்டிஸ்ட் எல்லாம் சேர்ந்து பாம்பே போனாங்க. இன்னிக்கு காலேஜ்குள்ள எத்தனை artist இருக்காங்கன்னே தெரியல.

சிற்பி முருகேசன் : நாங்க பத்து பதினஞ்சு பேரு South Indian Paintingsல இருந்து சேர்ந்து பண்ணோம். அதுக்கு வந்திருந்த மினிஸ்டரோட போட்டோக்ராப் எல்லாம் இருக்கு. வராத மினிஸ்டர் கிடையாது... including முரசொலி மாறன்.

ஓவியர் சிவராஜ் : college of arts என்னும்போது நான் ஒரு பதிவு இங்க பண்ண விரும்பறேன்.

college of arts teachers எல்லாம் work

பண்ணலை work பண்ணலைன்னு வெளியில இருக்கறவங்க சொல்றாங்க. College of arts முன்னே இருந்த நிலையில இப்ப இல்ல. அரசே இல்ல. முன்னாடி எந்த டீச்சரும் கையை பிடிச்சு கத்தெல்லாம் கொடுக்கல. அதே மாதிரி materials பத்தி எல்லாம் அப்ப சொல்லி கொடுக்கல. நாங்க அவங்க செய்யறதை பாத்துதான் கத்துகிட்டோம். ஆனா நான் அவங்களை குறை சொல்லலை. இன்னிக்கு இனரீதியாக கல்லூரியில அரசாங்கத்துல நிர்வாகத்தில பிரச்சினையாக இருக்கு. ஒரு மாணவனை “ஏன் வரலை” ன்னு கேட்டா, “ ஏன் வரலைன்னு நீ ஏன் கேட்கறே” அப்படின்னு கேக்கறான். நான் எப்படி அவனை கேட்க முடியும்? நெறைய விஷயத்துல அங்க தடை இருக்கு. இதுல வேற என்ன பிரச்சனைன்னா நான் materials பத்தி சொல்லித் தரலைன்னா நான் சரியில்லைன்னு சொல்றான். அப்ப நான் படிக்க வேண்டியிருக்கு. நீங்க வந்து காலேஜ்ல brush பண்ணிட்டிருந்தீங்க. stone வெச்சு அடிச்சாங்கன்னு சொல்றீங்க. ஆனா நான் வந்து அடிச்சேன்னா Government பணத்துல நீ எப்படி stone அடிக்கறங்கற கேள்வி வரும். அதை face பண்ணுவேனா? என் குடும்பத்தை பார்ப்பேனா?

ஓவியர் மருது : பதினஞ்சு வருஷமா சாதாரண கல்லூரியில visual communication அப்படின்னு ஒரு பாடத் திட்டம் போயிட்டிருக்கு. அப்ப... ஓவியக்கல்லூரி எப்படி அப்டேட் ஆயிருக்கணும்? ஆகலை... நீங்க இங்கயும் visual communication வெச்சிருக்கீங்க. ரெகுலர் arts படிக்கறதுக்கு நம்ம காலேஜுக்கு வர்றான். இதுக்கான தகுதியை சொல்லிக்கொடுக்கற faculty அங்க எல்லாம் இல்ல. நம்ம கல்லூரிக்கு வந்தே ஆகணும்னு... முழு நேரமும் ஓவியம் படிக்கணும்ன்னு ஆசையிருக்கிறவன் வர்றான். visual communication மதுரைல இருக்கு. கோயம்புத்தூர்ல இருக்கு. எல்லா கல்லூரியிலும் படிக்கறான் visual communication. ஆனா அதை நிறுத்தி அதுக்கு மேல மேன்மையான ஒரு படிப்பு இங்க இருக்குன்னு சொல்றதுக்கான ஒரு

பாடத் திட்டம் இங்க இல்ல.

பாடத்திட்டம் இல்ல... காலத் திட்டம் இல்லன்னு சொல்லிட்டு இருக்காங்களே ஒழிய... இப்ப வரைக்கும்... up to date நந்த top position ல இருக்கறவங்களும் அதை செய்யலை.

சிற்பி முருகேசன் : ஒரு உதாரணத்துக்கு சொல்றேன். நீங்க எல்லாம் எப்படி எடுத்துக்கறீங்கன்னு தெரியல. ருக்மணிதேவி ஒரு நல்ல டான்சர். அவங்க சாந்திநிகேதனுடைய inspiration ல கலாக்ஷேத்ராவை ஆரம்பிச்சாங்க. ஆரம்பிச்சவுடனே அந்த கல்லூரியுனுடைய பேரவையை எப்படி கொண்டுட்டு வர்றது அப்படிங்கறத்துக்காக சங்கீத வித்வானுங்க யார் யார் பேரோடும் புகழோடும் இருக்காங்கன்னு பார்த்து அவங்களை எல்லாம் நேரடியாக அழைச்சிட்டு வந்து கல்லூரியில ஆசிரியராக நியமிச்சாங்க. அப்ப கத்துக்கறவங்க எல்லாம் அங்க போனாங்க.

அதேபோல ஒரு காலத்துல college of arts அப்படின்னு சொல்லமாட்டாங்க. செளத்ரி ஸ்கூல் அப்படின்னு சொல்லிட்டு இருந்தாங்க. ஏன் அப்படின்னா அது individualனுடைய தன்மை.

எப்பவுமே fine arts ல individualனுடைய contribution தான் பேசும்.

ஓவியர் மனோகரன் : சார் பிரின்சிபாலாக இருக்கும்போது அதிகாரிங்க எல்லாம் சாரை மீறி ஒரு வார்த்தைகூட பேசாத நிலை இருந்தது. இன்னிக்கு அதிகாரி சொன்னா நாம obey பண்ணணும்.

நீ எதை வேணும்னாலும் பண்ணு, நான் அந்த ஆட்களை ஏத்துக்க முடியாது அப்படின்னு சொல்லிட்டுபோறாங்க.

சிற்பி முருகேசன் : இப்ப சினிமா Institute ல இருந்து ஒருத்தரை உட்கார வெச்சிருக்காங்க. இன்னிக்கு கலை இலக்கியத்தின்மேல மத்திய அரசின் பார்வை இப்படித்தான் இருக்கு. அப்படி இல்லைன்னு சொன்னா ஒரு M. F. Hussain

இந்த நாட்டைவிட்டு ஓடி இருக்கமாட்டாரு. வெளிய துரத்தப்பட்டிருக்காரு. இல்லையா? இன்னிக்கு உங்க college of fine arts எப்படி ஆயிருக்குன்னு சொன்னா மாத சம்பளத்துக்கான ஒரு இடம். அப்படித்தான் ஆயிடுச்சு.

கலாக்ஷேத்ராவே அவங்க ஆரம்பிச்ச காலத்துல எப்படி இருந்தது? இப்ப எப்படி இருக்கு?

Music academyங்கறது எப்படி அவங்க தொடங்கினாங்க? இப்ப எப்படி இருக்குது? அதே நிலைமைதான் இந்த கவின் கலைக் கல்லூரிலயும்.

நேருவுக்கு இருந்த பாரம்பரியம், பண்பாடு, கலைகளின் மேல் இருந்த காதல் இன்னிக்கு இல்ல. இதை தொடர்புப்படுத்தி பார்த்தாதான்... நமக்கு என்ன கிடைக்கும் அப்படிங்கறது புலப்படும்.

Chowdry school of artsன்னா ஆபிசர் வந்தாங்கன்னா செளத்ரியைப் பாத்தாலே எழுந்திருச்சி நின்னு சொல்றதை கேட்டுட்டுத்தான் போகணும். அவ்வளவு பவர் சவுத்ரிக்கு. அதேமாதிரி ருக்மணிதேவி music காலேஜே ஆரம்பிச்சாங்க. அந்தமாதிரி powerful individual ஆளுங்க இப்ப இல்ல அப்படிங்கறதுதான் உண்மை.

இதை காலேஜ்ல work பண்ண teachers ஒத்துக்கறதுக்கு கஷ்டமாத்தான் இருக்கும். அது ஒரு பக்கமிருந்தாலும் அவங்க சொல்ற பாயிண்ட்ப்படி காலேஜ்தான் அதை எடுத்து பண்ணணும் அப்படிங்கற அவசியம் இல்ல. நீங்களோ.. அல்லது அவங்களோ யாராவது ஒரு சீனியர் அந்தமாதிரி ஒரு unity ஏற்படுத்தலாம். ஒரு விஷயம். தட்சிணாவைப் பத்தி பேசனீங்க. அவரை பாராட்டி பேசும்போது, அவர்கிட்ட இருந்து நாம கற்றுக்கொள்ள வேண்டியது, இந்தத் தலைமுறை தெரிஞ்சு கொள்ள வேண்டிய விஷயம் பற்றிய கவலை கலைஞர்களுக்கு இருக்கு. அரசுக்கும் இருக்கணும். அரசு தமிழ் வளர்ச்சித்துறைன்னு ஒரு துறையை வெச்ச அங்க டைரக்டராக ஒருத்தரை உட்காரவெச்சா அங்க தமிழ்

செத்துபோகுது. எப்படின்னா, ஒரு உதாரணத்துக்கு சொல்றேன். திருக்குறள் நெறிப் பரப்பு மையம் என்று ஒன்றை வெச்ச உடனே திருக்குறளார் அந்த இடத்துல inactive ஆயிட்டார். அதுவரையில அவர் ஊர் ஊராப் போயி சுத்திவந்து திருக்குறளை பரப்பிக்கிட்டு இருந்தாரு. அவரை ஒரு இடத்துல உட்கார வெச்ச உடனே inactive ஆயிட்டார். அப்ப இது உயிர்ப்பா இருக்கணும்ன்னா முதல்ல அரசு புரிஞ்சுக்கணும். அரசு இவர்களை வைத்து என்ன பண்ணலாம்ன்னு பிளான் பண்ணணும். அரசுக்கு அந்த பார்வையே இல்லை. நேரு இல்லைன்னு சொன்னா சாகித்ய அகாடமி இல்ல. லலித் கலா அகாடமி வந்திருக்காது. லலித் கலா அகாடமியை ஒரு சந்துல வெச்சிருக்காங்க. கலைஞர் woodlandsல செம்மொழி பூங்கா அமைச்சாரு. இங்க கோட்டைல யாரு உட்கார்றாங்களோ அவங்களை பொறுத்துதான் அமையுது.

சிற்பி விஸ்வம் : தளம் சார்பா நாங்க இசைக் கல்லூரி யூனிவர்சிட்டியா நம்மால பார்க்க போனோம் என்ன திட்டத்தோட போனோம்னா... கர்நாடகாவல ஒரு இடம் இருக்குது. 365 நாட்களிலும் நாடகம் நடக்கிறது. சென்னையில அந்தமாதிரி ஒரு இடம் கிடையாது. அப்ப... சென்னையில அந்தமாதிரி ஒரு இடத்தை உருவாக்குவதும், அந்த இடத்துல தினமும் நாடகம் நடக்க வழிவகை செய்யவும், யார் வேணாலும் வந்து நாடகம் போடலாம் என்கிற நிலை உருவாக்கவும், அப்பத்தான் நவீன நாடக வளர்ச்சி நடைபெறும் என்று சொல்லி ஒரு பார்வையோடத்தான் இடம் கேட்க போறோம். அப்போ அங்க பொறுப்பில இருந்த அம்மாகிட்ட பேசினோம். அவங்களுக்கும் எந்த கருத்துமில்ல.

அதே போல கூத்துப் பட்டறைங்கறது. கூத்துப் பட்டறையை அந்த இடத்துல வைக்கலாம் இல்ல? நீங்க அந்த கவின் கலை எல்லாம் சேர்த்து ஒரு பல்கலைக்கழகம் என்று சொல்லி அறிவிச்சபிறகு கூத்துப் பட்டறைக்கான இடத்தை அங்கே தந்து

மாத்தலாமே.

தளம் : நாம அதை மறந்துடுவோம். அது பல்கலை கழகமாகட்டும்.. வேற ஏதாவது ஆகட்டும். 100 ஆண்டு ஆன Madras arts collegeஐ மேநிலை நிறுவனமா ஆக்கறதுக்கு என்ன பண்ணலாம்ன்னு சொல்லுங்க.

சிற்பி முருகேசன் : இப்ப எந்த Institution-ம் சரியா நடக்கலை.

தளம் : நாம கேப்போம்.

சிற்பி முருகேசன் : Universityலையே மூணு வருஷமா vice chancellor கிடையாது.

தளம் : நாம என்ன செய்யலாம்ன்னு சொல்லுங்க.

ஓவியர் விஸ்வம் : இப்ப எல்லாருமே ஒரு ஆளுமைதான். தமிழ் கலை யூனிவர்சிட்டியில செனட் மெம்பர்ஸ் இல்ல. MFA ஆரம்பிச்சிருக்காங்க Faculty கிடையாது கல்லூரியில் ஒருமாதிரி பாடத்திட்டம், யூனிவர்சிட்டியில் ஒரு பாடத்திட்டம் இது முறையா?

அதை நாம realize பண்ணணும் இல்ல?

சிற்பி முருகேசன் : appeal பண்ணாக்கூட காது கேக்காதுங்க. நீங்க கேக்கறது அவங்களுக்கு புரியாது. யாருக்கு காது கேக்கும்னு கேட்டிங்கன்னா சின்சியரான, நாட்டினுடைய முன்னேற்றத்துல அக்கறை இருக்கறவங்க கேப்பாங்க. மத்தவங்க உங்களைப் பத்தி எல்லாம் கவலைப் பட மாட்டாங்க. Individual artist' நாம என்ன பண்ணலாம், எப்படி செய்யலாம், இந்தமாதிரித்தான் இன்னிக்கு போயிட்டு இருக்கு. நீங்க அதை எல்லாம் மறந்துட்டு, கலெக்டிவா என்ன பண்ணலாம் என்பதை யோசனை பண்ணணும்.

யாரையும் depend பண்ணாதீங்க. இங்க என்ன அரசாங்கம் இருக்குது?

தளம் : U.R. அனந்த மூர்த்தி இறந்தபோது கர்நாடக அரசு மூன்று நாட்கள் துக்கம் என்று அறிவிச்சது. அரசு மரியாதை செய்து அடக்கம் பண்ணாங்க

ஓவியர் விஸ்வம் : இங்க.. ஜெயகாந்தன் இறந்தாரு. ஒண்ணும் கண்டுக்கல. இப்ப தட்சிணாமூர்த்தி இறந்திருக்காரு. என்ன கண்டுகிட்டங்க?

ஓவியர் மருது : நான் சினிமால இருக்கேன்னு உங்களுக்கு தெரியும். முத்துகுமார் திரைத்துறையில் இருக்கற ஒரு கவிஞராக இருக்கறதால எல்லாரும் போனாங்க. சினிமா ஒரு மாஸ் மீடியா. அதனால போனாங்க. அவர் நியாயமான கவிஞர்தான் நாம போகணும்தான். ஆனா ஞானக்கூத்தன் மரணத்துக்கு கெஞ்சம் பேர் போறோம்.

சிற்பி முருகேசன் : ஞானக் கூத்தன் மரணத்துக்கு கொஞ்சம் பேர் மட்டும்தான் போனாலும் *literary field*ல ஞானக் கூத்தனை பத்தி எல்லாரும் பேசறாங்க. முத்துக்குமாரைப் பத்தி சினிமாவுல மட்டும்தான் பேசுவீங்க. *But* ஞானக்கூத்தன் *literary side* என்பதற்காக அவர் ஒருத்தரால எல்லாரும் பேசிக்கிட்டு இருக்காங்க. இதுதான் நடக்குது.

நான் என்ன சொல்றேன்னா நீங்க யாரையும் எதிர்பார்க்காதீங்க. எதிர்பார்த்தீங்கன்னாவே நம்மோட வளர்ச்சி குறைஞ்சிடும்.

உதாரணத்துக்கு விஸ்வத்தை எடுத்துக்கோங்க. விஸ்வம் வந்து தனிப்பட்ட முறையில் இன்னிக்கு எல்லாத்தையும் பண்ணிக்கிட்டு இருக்கார். அவரால முடிஞ்சதை எல்லாம் செஞ்சுகிட்டு இருக்காரு. அதேமாதிரி நாம ஒவ்வொருத்தரும் செஞ்சி கிட்டிருக்கோம். செஞ்சுகிட்டிருக்கிறதை இவங்க எல்லாரும் சேர்ந்து ஆர்கனைசேஷனாக கலெக்டிவாக நீங்க ஒரு இடத்துக்கு போறீங்க அப்படின்னா மரியாதை கிடைக்கும்.

அந்த கலெக்டிவ் ஸ்பிரிட் இல்லையே. நாங்க இருந்தபோது முப்பது நாப்பது பேர் கையெழுத்து போட்டு கவர்னர்கிட்ட போயி பெட்டிஷன் கொடுத்தோம்.

இப்ப இந்த கூட்டத்தையே எடுத்துக்குவோம். தளம் இதழ்

கூப்பிட்டதால எல்லாரும் வந்தோம். இதே ஒரு ஆர்ட்டிஸ்ட் கூப்பிட்டிருந்தா, மத்த ஆர்ட்டிஸ்ட் வந்திருக்கமாட்டாங்க. பொதுவான ஒருத்தர் பத்திரிகை ஆளு அப்படிங்கறதினால வந்தோம். இதே.. நாளைக்கே.. ஒரு எக்ஸ்பீரிமெண்டலுக்காக ஒரு பொதுவான விஷயத்துக்காக கூப்பிடுங்களேன். ஆர்ட்டிஸ்ட்ஸ் ஒரு *response*ஆக வரமாட்டாங்க. வர்றது இல்ல. அது என்னோட *experience*இல் பார்த்திருக்கிறேன்.

ஓவியர் மருது : *vice versa*வாக இருக்கு.

சிற்பி முருகேசன் : ஒரு கட்டுப்பாடுன்னு சொல்றாங்க இல்லையா? அந்தக் கட்டுப்பாட்டை நீங்க உருவாக்கிக்கொள்ளணும் என்பதுதான் என்னுடைய வேண்டுகோள். உருவாக்கிகிட்டு நீங்க *individual*ஆக எதுவேணாலும் பண்ணுங்க. எல்லாரும் செய்யலாம். ஆர்ட்டிஸ்ட் என்கிற *community*க்குள்ள வரச்சொல்லி அதன் மேடு பள்ளங்கள் பற்றி சிந்திக்கறதுக்கு வாய்ப்பு நீங்களே ஏற்படுத்திக்கிங்க. ஏற்படுத்திகிட்டு அதுக்கான வழிமுறைகளை சிந்திச்சிங்களன்னா வசதியாக இருக்கும். இப்ப சொல்றீங்களே இது சரி இல்லை அது சரி இல்லையென்னு.. என்ன? *representation* இருக்கா? எல்லாரும் கலெக்டிவாகப் போயி 'government'க்கு பெட்டிஷன் ஏதாவது கொடுத்திருக்கீங்களா? இல்லையே

ஓவியர் மருது : நெறைய தேர்ந்த அரசியல்வாதிகள் இருக்காங்க சார். அதுதான் *problem*.

(சிரிப்பு)

பாதி நேரம் *painting*. பாதிநேரம் அரசியல் என்று ஆகிப் போச்சு இல்ல?

தளம் : அடுத்த கட்டத்துக்கு நீங்க கூடுவதற்கு வாய்ப்பு உண்டா? மாசத்துக்கு ஒரு தடவை கூடலாம். ஏன்னா இன்னைக்குள்ள இது முடியப் போறதில்லை. இது ஒரு ஆரம்பமாயிருக்கட்டும்.

சிற்பி முருகேசன் : தட்சிணாமூர்த்திக்காக

இங்க வந்திருக்கோம். அவரது நினைவுகளை பகிர்ந்துகிட்டோம்.

ஓவியர் விஸ்வம் : எல்லாரும் ஒன்று பட்டு செய்யணும் என்ற தீர்ப்பொறியை உள்ளார வைங்க. எரிஞ்சதானா எரியட்டும். பரவலா பேசப்படற விஷயம் இது. ஓவியர்களுக்குள்ள இப்படிப்பட்ட ஆதங்கம் இருக்கு. எல்லாரும் ஒன்றுகூடி நெறைய விஷயங்கள் செய்யணும் என்ற தீர்ப்பொறியை வைங்க.

சிற்பி முருகேசன் : national லெவல்... இன்டர்நேஷனல் லெவெல்ல vigourன்னு ஒண்ணு இருக்கில்ல. அது குறைஞ்சு போயிடுச்சு. முன்ன எல்லாம் செட் செட்டாக போய் இருந்து work பண்ணாங்க.

ஓவியர் விஸ்வம் : ஆதி சொல்லி எல்லாம் நடந்தது டைரக்டரே இல்லாதுபோனாலும் ஆதியை உட்காரவெச்சு நம்மளை எல்லாம் இன்டர்வியூ பண்ணாங்க. அந்த trend போயிடிச்சு. முன்னாடி எல்லாம் national லெவல்ல எத்தனைபேரு exhibit பண்ணி இருக்காங்க. எப்ப exhibition வருது இப்படியெல்லாம் discussion போகும். இப்ப தனிப்பட்ட முறையில் வியாபாரமா ஆயிடுச்சு. நம்ம படம் விக்குது. நமக்கு பணம் வருதுன்னு ஆயிடிச்சு.

அகாடமி தட்சிணாவுக்கும் யூசுப் அரக்கலுக்கும் புக் கொண்டு வரப் போறாங்க.

சிற்பி முருகேசன் : ஏன்? என்னத்துக்கு? மத்தவங்கல்லாம் என்ன ஆச்சு? இறந்து போன ஆர்ட்டிஸ்ட்டை எல்லாம் விட்டுட்டாங்களா? நம்ம ராஜவேலு புக் என்ன ஆச்சு? ராஜவேலு ஒண்ணுமே contribute பண்ணலையா?

ஓவியர் விஸ்வம் : லிஸ்ட் அடிச்சிருக்காங்க

சிற்பி முருகேசன் : நீங்க பழனியப்பனைக்

கேட்கணும். ஏன் மத்தவங்க பேரெல்லாம் எப்படி விட்டு போச்சு. அப்படின்னு கேட்கணும். அரக்கலைப் பத்தி தெரியும்தானே? ராஜவேலுவை விட்டுட்டு அரக்கலைப் பத்தி எழுதினா எப்படி? அப்ப ராஜவேலு என்ன ஆனாரு?

ஓவியர் மருது : நவீன ஓவியராக இருக்கறது வேற.. பார்க்கப்படுவது வேற.

ஓவியர் விஸ்வம் : நான் தட்சிணா பேர்ல இருக்கற அக்கறையில் கேட்டேன்” சார் எப்ப வைக்கப்போறோம்”னு. “நான் ஊருக்கு போறேன். ஒரு டைம்ல வைக்கறோம். ஃபங்க்ஷன் எல்லாம் முடியட்டும். அப்பறம் வெச்சிக்கலாம். இடையில அதுக்கெல்லாம் ஏற்பாடு பண்ணி, லிஸ்ட் அவுட் பண்ணி டெல்லிக்கெல்லாம் அனுப்பிட்டேன். அது வந்துடும்” என்றார் பழனியப்பன்.

ஓவியர் மருது : இப்ப broader perspective ல பாக்கறவங்க இல்ல அங்க. நான் கன்னா பின்னானு பேசறதில்ல. பேசணும்ன்னா பேசவேன். பண்பு கருதி சில விஷயங்களை பேசறது இல்லை.

சிற்பி முருகேசன் : என்னுடைய ‘காட்’டுக்கு போயிருந்தபோது கீழே கயிறுகட்டி உட்கார்ந்து பாத்துகிட்டு இருந்தான். அப்ப மிலிட்டரியில வேலை செஞ்சுகிட்டு இருந்தான். அந்த inspirationல்தான் அப்பறம் painting கத்துகிட்டு நஞ்சண்டரால்கிட்ட சேர்ந்தான். ராஜவேலுவை மறந்துட்டிங்க இல்ல? அவருடைய contribution எல்லாத்தையும் மறந்துட்டிங்க.

ஓவியர் விஸ்வம் : மறக்கலை சார். இருக்கற சூழல். நாமெல்லாம் சேர்ந்து fight பண்ணுவோம் சார்.

சக ஆர்ட்டிஸ்ட்டை விட்டுக் கொடுக்கக் கூடாது. விட்டுக் கொடுக்கலெங்கறதுக்கு இந்த கூட்டம் ஒரு அடையாளம். ஆரம்பமாக எடுத்துப்போம்.

கலந்துகொண்ட ஓவியர்கள் : சிற்பி முருகேசன், மருது, ஜெயகுமார், விஸ்வம், சிவராஜ், வசந்தன், ஹனிபா, சிங்காரவேலன், மனோகரன், கருணாநிதி மற்றும் எழுத்தாளர் ஞானசூரியன், பாரவி.

பதிவு : பா. சரவணன்

அச்சாக்கம் : விஜயலட்சுமி